Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Con. Escadros
99 South 15th Beet
Mt Lake 5, Mich.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΟΡΤΑΣΜΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ('Εγκύκλιος 'Αρχιεπισκοπῆς) 123

Γ. PAUL 124

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ .... 'Υπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ 125

Ο ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ 127

ΚΗΡΥΞ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ..... 'Υπὸ Θεοφιλ. 'Επισκόπου Ναζιανζοῦ κ. 'Ιεζεκιήλ 128

ΟΥΚΑΣ Ο ΙΑΤΡΟΣ .... 'Υπὸ Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ 129

ΚΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ .... 'Υπὸ Φ. Δ. 'Εμμανουήλ 131

ΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Τὸ "Εργον τοῦ Παύλου — Οἱ Συνεχισταὶ — Θερμοπυρηνικαὶ Δοκιμαί — τὸ Μήνυμα τῆς Πεντηκοστῆς) 133

ΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ — ΙΙΙ .... 'Υπὸ τοῦ Θεοφιλ. 'Επισκόπου 'Ελαίας κ. 'Αθηναγόρα 134

Γ. PAUL'S IDEA OF ADOPTION .. By Rev. J. G. Vasiliou .. 135

HE RELIGIOUS NEWS OBSERVER ..... Rev. D. J. Constantelos, Editor 137

OOKS AND YOU .... Rev. Dean T. Andrews, Editor 138

ΕΑ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» ('Ιερὰ 'Αρχιεπισκοπὴ —Διεύθυνσις Παιδείας — Θεολογικὴ Σχολὴ — 'Ακαδημία 'Αγίου Βασιλείου — Κατηχητικὸν Γραφεῖον) 139

Σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Σωτῆρος γέγονας, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν διωγμοῖς, κηρύγματι ἐφώτισας τὰ "Εθνη καὶ 'Αθηναίοις ἔδειξας τὸν ἄγνωστον Θεόν.

Παῦλε 'Απόστολε, τῶν 'Εθνῶν διδάσκαλε, ἡμῶν δὲ Πολιοῦχε, περίσωζε τοὺς Σὲ τιμῶντας ἐκ πάσης περιστάσεως.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

An Invitation

TO VISIT GREECE ON THE TSS OLYMPIA

Meet new friends and renew old acquaintances . . . visit the ancient glories of our beautiful land. Your Tourist dollars are a welcome aid, buy much more over there. Make a date to sail on the magnificent "OLYMPIA" . . . always first choice of fellow Greeks.

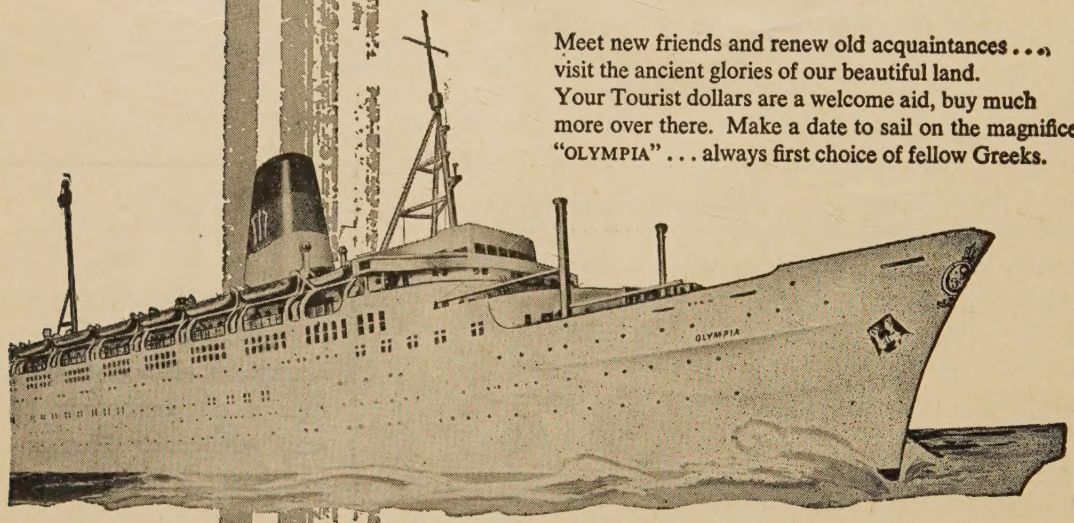

TSS OLYMPIA, 23,000 tons . . . fastest to Greece . . . 16 public rooms and many two-bed staterooms with shower and toilet at low Tourist rates!

Enjoy the excitement of a Mediterranean cruise, via Lisbon, Naples and Messina . . . on the ship designed for Greeks, by Greeks. The "OLYMPIA" is truly *your* ship . . . in spirit, in service, in the superb cuisine and wines. *When you step aboard, you're in Greece!*

See Your Travel Agent

GREEK LINE

General Steam Navigation Co. Ltd. of Greece

NEW YORK • BOSTON • CLEVELAND • CHICAGO • LOS ANGELES • TORONTO • MONTREAL

ΥΛΑΒΕΣΤΑΤΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ,

Θὰ ἑορτάσωμεν καὶ ἐφέτος τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τῆς 24ης μέχρι τῆς 29ης Ἰουνίου:

α) Διότι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξε τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ κατ' χὴν δηλονότι Ἀπόστολος τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ κερδήσαντος Παῦλον ἔξω ἀπὸ τὴν Δαμασκόν, μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψίν Του. τι ὁ Παῦλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περιέφερε νικηφόρον καὶ θριαμβεῦον τὸ αρον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ὁλόκληρον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ἱδρύ- Ἐκκλησίας καὶ πηγνύων Χριστιανικὰς Κοινότητας, τὰς ὁποίας καὶ ἐνε- ωνεν, ἐνέπνεε καὶ διώκει, ἐφ' ὅσον εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς.

β) Διότι ὁ Παῦλος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Ἀπόστολος καὶ πολιοῦχος τῆς τάτης Γενετείρας μας, ἥτις εἶναι ἡ πρώτη χώρα τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἐδέχ- τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Φίλιπποι καὶ Θεσσα- ίκη, Βέρροια καὶ Ἀθῆναι, Κόρινθος, Κύπρος καὶ Κρήτη, εἶναι ὀνόματα ήκτως συνδεδεμένα μὲ τὴν ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν τοῦ οὐρανοβάμονο οστόλου. Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτὰ ἀνέκαθεν ἀνῆκον εἰς πόλεις καθαρῶς ληνικάς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

γ) Διότι, ἂν ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχῃ Χριστιανισμὸς καὶ εἰς τὴν πατρίδα μας ερικήν, οὗτος μετεφυτεύθη ἐκ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξηπλώθη τὸ ὶ Χριστοῦ κήρυγμα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν εὐηγγελίσθη τὸν τῆρα Κύριον ὁ μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος.

δ) Διότι ὁ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἁρπαγεὶς Ἀπόστολος ἐπλάτυνε, διε- ρησε καὶ ἡρμήνευσε κατὰ τρόπον μοναδικῶς ἐξαιρετικὸν τὴν διδασκαλίαν ἐκ τοῦ σκότους τῆς ἀγνωσίας καὶ τῆς ἀπιστίας εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καλέσαντος αὐτὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐσιωδέστατα ήματα καὶ ζωτικώτατα θέματα, ἀφορῶντα τὴν πίστιν μας εἰς Χριστόν, τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ εἰς τὰς σχέσεις μας μεταξὺ τῶν συνανθρώπων ς, θὰ ἦσαν δι' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν αἰώνων ἑπτὰ σφραγῖσιν ραγισμένα ἄνευ τῆς ἀποκαλυπτικῆς τῷ ὄντι διδασκαλίας τοῦ Ἀποστόλου αύλου, τῆς εὑρισκομένης εἰς τὰς δεκατέσσαρας ἐπιστολάς αὐτοῦ.

ε) Διότι δι' ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνορθοδόξους ὁ Ἕλλην κατὰ τὴν διάνοιαν τόστολος ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν. Διότι ὁ μεγαλείτερος ἐκπρόσωπος Χριστιανισμοῦ μετὰ τὸν Θεάνθρωπον ἱδυτὴν καὶ θεμελιωτήν του, ἐσκέ- το ὡς Ἕλλην, ὡμίλει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κηρύττων τὸν Χριστὸν καὶ ἔγρα- εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τὰς ἀθανάτους του ἐπιστολάς. Σκεῦος ἐκλογῆς αὐτός, τὰς χεῖρας τοῦ Παντοδυνάμου του Κυρίου καὶ Σωτῆρος, μετεχειρίσθη τὸ ερον σκεῦος ἐκλογῆς διὰ νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστόν, τὴν γλῶσσαν δηλονότι ν Ἑλληνικήν. Τὴν γλῶσσαν ποὺ ἀκούομεν εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναούς μας, τὴν ῶσσαν περίπου τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦμεν, τὴν γλῶσσαν ποὺ εἶναι ὁ κρῖκος συνδετικὸς μεταξὺ τῆς κλασσικῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς γλώσσης τῶν Εὐαγ- λίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως καὶ τῆς γλώσσης τῆς λαλουμένης σή- ρον.

στ) Διότι ἔχομεν καθῆκον τὴν ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν τοῦ μακαρίου ποστόλου, πρὸ πάντων ἡμεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον κκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν. Ἱεραπόστολος ὁ Παῦλος, λέγετο κυριολεκτικῶς ὑπὸ τοῦ ζήλου ὅπως κηρύξῃ τοῦ Χριστοῦ τὸ Εὐαγ- λιον, γενόμενος τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν, ἵνα πάντως τινας σώσῃ. Ἐγνώρι- ν ὅτι τὸ ἔργον του ἦτο δυσκολώτατον. Ἐγνώριζεν ὅτι κάθε ἐπεγνωσμένος αδὸς τοῦ Ἰησοῦ ὤφειλε διὰ τε τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων του νὰ εἶναι οαπόστολος εἰς τὸ περιβάλλον του, ὅπου καὶ ἂν μετέβαινε. Κατώρθωσε νὰ μιουργήσῃ ὁμάδα ὁλόκληρον ἐνθουσιωδῶν καὶ ζηλωτῶν ὁμοψύχων συ- ργῶν τῶν ὁποίων αἱ ὑπηρεσίαι ἀπέναντι ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κό- ου ὑπῆρξαν ἀληθῶς μεγάλαι. Τὸ ἴδιον πρέπει νὰ ἐπιδιώξωμεν καὶ ἡμεῖς, κατ' ἐξοχὴν διάδοχοι καὶ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου του: νὰ μορφώσωμεν τοὺς ριστιανοὺς ἐκείνους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ποὺ θὰ εἶναι πάντοτε ζήλῳ ρπολούμενοι, εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀμέ- ων διαδόχων καὶ συνεχιστῶν τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ μακαριστοῦ αύλου ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ ἰδιαιτέρως. Αὐτὴν τὴν προσπάθειαν ἂς κα- βάλλωμεν ἐφέτος κατὰ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διὰ νὰ μιουργήσωμεν εἰς ἑκάστην Κοινότητα ἔστω καὶ μικρὸν καὶ ἐλάχιστον πυ- ῆνα λαϊκῶν Ἱεραποστόλων, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι καὶ όθυμοι νὰ βοηθοῦν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἱεραποστολικόν της ἔργον.

Ἡ χάρις τοῦ Σωτῆρος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον

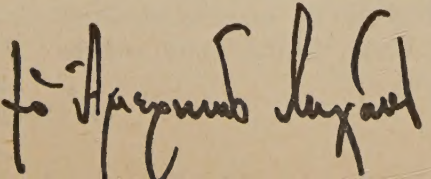

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII June 1957 447

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ST. PAUL

St. Paul was the most dynamic and influential of early Christians. Information concerning this first century Jewish convert to Christianity, and his contribution to the spread of the new faith, is obtained mainly from the Acts of the Apostles and from his Epistles.

Paul was a native citizen of Tarsus, capital of Cilicia. He was proud of his home town. His people were Pharisees of the tribe of Benjamin. His religious parentage accounts for his knowledge of the Law, the prophets, and the Aramaic languages. Paul was also familiar with Greek, the language of the streets and shops of Tarsus.

Paul inherited from his father both Tarsian and Roman citizenship.

When Paul was about 20 he attended the rabbinical school of the Pharisees under the famous Gamaliel at Jerusalem. In the capital he succumbed to student fanaticism, and aided those who stoned Stephen, when the latter was charged with formenting religious change.

One day armed with letters of endorsement from the high priest, Paul set out for Damascus to search for followers of Jesus of Nazareth, to bring them bound to Jerusalem. On his way to Damascus, Paul was smitten by a vision which changed his life. The risen Jesus appeared to him and spoke with him . . . Christ came to Paul not as result of a long educational process, but as in a thunderstorm . . .

Ananias and the Christian Colony in Damascus interpreted to Paul the meaning of what had come to him, and rescued him ingeniously from his own persecutors.

"Here is one of the most important events in the entire course of Christianity. It gave to that faith one of its greatest instruments. As a missionary Paul was to have a leading role in the planting of Christian Communities. As a thinker he was to place an indelible impress upon Christianity in its conceptions of God, Christ, the Holy Spirit, and the Church . . ."

"Εργον τοῦ Ἁγιογράφου Κωνσταντίνου Γιούση

St. Paul was beheaded in Rome about the year 65 A.D.

(Harper's Bible Dictionary and A History of Christianity by K. S. Latourette).

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ.

Ἀπ. Παῦλος, τοῦ ὁποίου καὶ ἐφέτος θὰ ἑ-
ορτάσωμεν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 24ης μέχρι
τῆς 30ης Ἰουνίου, μὲ τὰ ἀκόλουθα βαρυσήματα,
ὁμιλοῦντι, λόγια ἐπεράτωσε τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου
Πάγου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὁμιλίαν του: «Τοὺς
μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεός,
νῦν παραγγέλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι παντα-
χοῦ μετανοεῖν· διότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ᾗ μέλ-
λει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀν-
δρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας
αὐτὸν ἐκ νεκρῶν». Τὰ ἔτη, λέγει, ποὺ ἐπεράσα-
μεν ἀγνοοῦντες τὸν Θεὸν δὲν τὰ λαμβάνει Οὗ-
τος ὑπ' ὄψιν· μᾶς προτρέπει, ὅμως, τώρα ὅλους
νὰ μετανοήσωμεν, διότι ὥρισεν ἡμέραν κατὰ
τὴν ὁποίαν θὰ κρίνῃ τὸν κόσμον μὲ δικαιοσύνην
διὰ τοῦ Ἀνδρὸς Ἐκείνου τὸν Ὁποῖον ἔχει ἤδη
ὁρίσει, δώσας περὶ τούτου διαβεβαίωσιν πρὸς
πάντας τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τῆς ἀναστάσεως
αὐτοῦ (τοῦ Ἀνδρὸς Ἐκείνου) ἐκ νεκρῶν. Περὶ τῆς
ἀναστάσεως τῆς ψυχῆς εἶχον ἀκούσῃ οἱ Ἀθηναῖοι
ἀπὸ ὁμιλῆ ἐπανειλημμένως ὁ σοφώτατος Σωκρά-
της, ὅπως πληροφορούμεθα ἀπὸ τὰ συγγράμ-
ματα τοῦ μαθητοῦ του Πλάτωνος καὶ δὴ τὴν ἀ-
πολογίαν, τὸν Φαίδωνα καὶ πρὸ πάντων τὴν Πο-
λιτείαν. Πρώτην, ὅμως, φορὰν ἤκουον τὸ κήρυ-
γμα περὶ τῆς ἀναστάσεως τόσον τοῦ Σωτῆρος Ἰ.
Χριστοῦ, ὅσον καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τοῦ-
το ἀκούσαντες οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου διανο-
ούμενοι τῶν Ἀθηνῶν «ἀνάστασιν νεκρῶν οἱ μὲν
ἐχλεύαζον· οἱ δὲ εἶπον, ἀκουσόμεθά σου πάλιν
περὶ τούτου».

Ὁ Ἀναστὰς Κύριος ἐκέρδησε τὸν Παῦλον
ἀκόμη ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς
τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ καὶ ἐτύφλωσε, τότε, τὸν
Παῦλον, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ τὸν μετεμόρ-
φωσε. Τοῦ μετ' ἀπολύτου πεποιθήσεως νομιζο-
μένου ὡς νεκροῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ζῶν-
τος, ὅμως, καὶ θριαμβεύοντος ἐν τῇ πραγματικό-
τητι, ἡ ἐμφάνισις, ἦτο ἡ ἀναστατώσασα τὸν ἐ-
σωτερικὸν ἄνθρωπον τοῦ Παύλου. Ἔζη, λοιπόν,
ὁ ἐκεῖνος τὸν Ὁποῖον ἐνόμιζε ὡς τερματίσαντα
τὸν σταδιοδρομίαν του ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ τοῦ
ὁποίου τοὺς ὀπαδοὺς ἐμίσει θανασίμως. Ἀνέ-
στη, λοιπόν, ἐκ νεκρῶν ὁ Σταυρωθεὶς Ἰησοῦς
ὁ Ναζωραῖος· καὶ δὲν ἐπλανᾶτο ὁ πρωτομάρτυς
Στέφανος, εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ ὁποίου εἶχε
συνεργήσει, ὅταν ἐν ἐκστάσει ἔβλεπε τὸν Ἰη-
σοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλεγεν
«ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ
τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ
Θεοῦ». Καὶ Αὐτὸς ὁ Ἀναστὰς Ἰησοῦς ἦτο ἡ ἀ-
παρχὴ τῶν κεκοιμημένων καὶ Ἐκεῖνος, ποὺ ἔ-
μελλε νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ.
Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὁ Παῦλος σχεδὸν πανταχοῦ
ὅπου ὁμιλεῖ περὶ Ἀναστάσεως συσχετίζει τὴν
ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος μὲ τὴν ἀνάστασιν τὴν
ἰδικήν μας — θεωρῶν τὴν δευτέραν ὡς τὸ φυ-
σικὸν καὶ ἄμεσον ἐπακολούθημα τῆς πρώτης.
Ἐπὶ ζητήματος δὲ τόσον σημαντικοῦ, σπουδαίου
καὶ αὐτὸ τοῦτο ζωτικωτάτου διὰ κάθε ἄνθρω-
πον, ἀναμφισβητήτως, δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν πολ-
λά, ἂν δὲν ἐπέστρεφεν ὁ Παῦλος, ἂν δὲν εἴχομεν
τὰς περιφήμους ἐπιστολάς του. Ἰδοὺ ὁ λόγος διὰ
τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ εἴμεθα βαθύτατα εὐγνώ-
μονες πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν διότι
ἐκέρδησε τὸν Παῦλον, καὶ νὰ ἀφιερώνωμεν κατ'
ἔτος αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸ
σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ποὺ διεσάφησε καὶ διεφώ-
τισε σπουδαιότατα σημεῖα τῆς χριστιανικῆς μας
πίστεως, τὰ ὁποῖα, ἄνευ τῆς ἀποκαλυπτικῆς δι-
δασκαλίας τοῦ Ἀποστόλου, θὰ τὰ ἐκάλυπτε
σκότος πυκνόν, βαθύ, ἀδιέξοδον δὲ σκληρότατον
καὶ ἀγωνίαν ἀληθινὴν καὶ σημαντικωτάτας ἀμ-
φιβολίας, ὡς πρὸς αὐτά, θὰ ἐδοκίμαζε καὶ θὰ
ἠσθάνετο πᾶσα χριστιανικὴ ψυχή.

Κατὰ τὸν Παῦλον, ὅταν βαπτιζώμεθα, μιμού-
μεθα τοῦ Σωτῆρος τὸν θάνατον. Καὶ ὅταν ἐ-
ξερχώμεθα ἐκ του ὕδατος τῆς κολυμβήθρας μι-
μούμεθα τὴν ἀνάστασίν Του. Καὶ ὅπως ὁ Ἰ. Χρι-
στὸς ἅπαξ ἀπέθανε καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν οὐ-
κέτι ἀποθνήσκει, θάνατος Αὐτοῦ οὐκέτι κυρι-
εύει· τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς ἅπαξ βαπτισθέν-
τες ὀφείλομεν, μετὰ τὸ βάπτισμα, ποτὲ πλέον νὰ
μὴ γινώμεθα ὑποχείριοι καὶ δοῦλοι τῆς ἁμαρτί-
ας. Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος εἰς
τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν του (κεφ. 6). Εἰς
δὲ τὴν πρώτην πρὸς Θεσσαλονικεῖς μὲ τὴν με-
γαλειτέραν πεποίθησιν ὁμιλεῖ περὶ τῶν δύο ἀ-

ναστάσεων, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἰ. Χριστοῦ καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων, γράφων ὅ,τι παρέλαβε παρ' Αὐτοῦ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ τὰ περίφημα ἐκεῖνα, «Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» καὶ περιγράφων ἐν συνεχείᾳ ὡς διὰ βραχέων, πῶς θὰ γίνῃ ἡ ἀνάστασις τῶν κοιμηθέντων καὶ πῶς ζῶντες καὶ τεθνεῶτες θὰ ὑπαντήσωμεν τὸν ἐν θριάμβῳ ἐρχόμενον Κύριον διὰ νὰ κριθῶμεν καὶ μείνωμεν τοῦ λοιποῦ πάντοτε μετ' Αὐτοῦ.

Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ ἐξαντλεῖ τὸ θέμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς μας, εἶναι τὸ ἀξιολογώτατον 15ον κεφ. τῆς Α΄ πρὸς Κορινθ. ἐπιστολῆς. Τὰ πλεῖστα στοιχεῖα τοῦ περὶ ἀναστάσεως κεφαλαίου τούτου οὐδαμοῦ τῆς Κ. Διαθήκης εὑρίσκομεν. Ἀναμφιβόλως ἀνήκουν καὶ αὐτὰ εἰς τὸ εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀμέσως «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ». Σκοπός του ἀποκλειστικὸς εἶναι νὰ πραγματευθῇ τὸ ζήτημα τοῦ σώματος μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἐκ τῶν συμφραζομένων καταφαίνεται, ἦτο ἀντικείμενον συζητήσεων μεταξὺ τῶν Κορινθίων. Τὸ σημεῖον, ὅμως, τῆς ἀφετηρίας διὰ τὴν διασάφησιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ἀπὸ αὐτὴν ἀναχωρεῖ· αὐτὴν θέτει ὡς βάσιν καὶ θεμέλιον τῶν σκέψεών του· ἐπὶ αὐτῆς δὲ ἀνεγείρει τὸ ὑπέροχον οἰκοδόμημα τῆς ἀποστολικῆς του σκέψεως ἐπὶ ζητήματος, ποὺ μὲ τὴν αὐτὴν ζωηρότητα καὶ ἔντασιν ἐνδιαφέρει ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους γενεὰς ὅπως ἀκριβῶς ἐνδιέφερε τοὺς Κορινθίους. Διότι οὐδεμία ἄλλη πραγματεία περὶ ἀναστάσεως θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τι καλλίτερον ἢ περισσότερον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁ Παῦλος ἐκθέτει παραλαβὼν αὐτὰ ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀνέστη, λέγει, ὁ Χριστός. Ἀποτελεῖ ἡ ἀνάστασίς Του γεγονὸς ἱστορικὸν ἀναμφισβήτητον. Ἐπανειλημμένως ἐθεάθη ὁ Ἀναστὰς Κύριος ὑπὸ τῶν μαθητῶν Του καὶ δὴ καὶ ὑπὸ πεντακοσίων ἐκ τῶν πρώτων ὀπαδῶν τῆς νέας ὁδοῦ. Ὅπως ἐθεάθη καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τοῦ γράφοντος Παύλου, μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἔξω ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Ἐφόσον, ὅμως, ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος ἀνέστη, θὰ ἔλθῃ χρονικὴ στιγμὴ κα' ἣν καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ σῶμα, τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ἀναστοῦν. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἴπωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἀδήριτον λογικὴν μετὰ τῆς κεφαλῆς ἀνέστη καὶ τὸ σῶμα. Μὲ τοιαύτην πίστιν, μὲ ἀκρίβειαν τοιαύτην περισσότερον ἀπὸ μαθηματικὴν δικ
ούμεθα νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς ἀναστάσεώς μ
Ὁ Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν
κοιμημένων ἐγένετο. Διότι καθὼς ἕνεκα τῆς π
ραβάσεως τοῦ Ἀδὰμ ὅλοι ἀποθνήσκουν, τοι
τοτρόπως διὰ τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀναστάσε
τοῦ δευτέρου Ἀδάμ, τοῦ ἐξ οὐρανοῦ Κυρί
ὅλοι θὰ ζωοποιηθοῦν. Αὐτὴ δὲ ἡ πεποίθησις τ
ἀναστάσεως ἀποτελεῖ καὶ τὸ κίνητρον τῆς ἀπ
φασιστικότητός του εἰς τὴν διακονίαν τοῦ κ
ρύγματος. «Ἐπεὶ... εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγ
ρονται... τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν
ραν; ... τί μοι τὸ ὄφελος, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρο
ται; Φάγωμεν καὶ πίωμεν αὔριον γὰρ ἀποθν
σκομεν». Καὶ προχωρεῖ ἐν συνεχείᾳ ὁ θεόπνε
στος Ἀπόστολος εἰς τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἐξήγ
σιν τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ ἃ
Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, μετὰ τὴν ἀνάστ
σίν των. Ὅπως τὸ κάθε σπέρμα, ποὺ σπείρει
σπορεύς εἶναι καὶ τὸ ἰδικόν μας σῶμα. Ὅ,
σπείρει ὁ γεωργὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ θὰ φ
τρώσῃ. Πτωχὸν εἶναι τὸ σπέρμα ριπτόμενον μ
νον εἰς τοὺς αὐλακας τῆς γῆς. Πλούσιον, στάχυ
ὁλόκληρος ἀνακύπτει ἐξ αὐτῆς. Ποικιλία μεγά
λη ὑπάρχει μεταξὺ τῶν σπερμάτων καὶ τῶν ἐ
αὐτῶν φυομένων φυτῶν· ὅπως ὑπάρχει ποικιλί
καὶ διαφορὰ μεταξὺ ἀνθρώπων, κτηνῶν, ἰχθύω
καὶ πτηνῶν. Ὅπως ὑπάρχει διαβάθμισις λαμ
πρότητος μεταξὺ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶ
ἄστρων. Ἡ αὐτὴ διαφορὰ καὶ ποικιλία θὰ ὑπάρ
χῃ λέγει ὁ, μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἁρπαγεὶς Ἀ
πόστολος, καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν κατάστασι
καὶ τὴν ποιότητα καὶ ἰδιότητα τῶν ἀνθρώπω
μετὰ τὴν ἀνάστασίν των. Κάποιαν δὲ ἰδέαν δυ
νάμεθα νὰ λάβωμεν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν Ἀνα
στάντα πρωτότοκον ἡμῶν ἀδελφόν, τὸν Ἰ. Χρι
στόν. Γενάρχης μας εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν εἶνα
ὁ χοϊκὸς Ἀδάμ. Γενάρχης μας εἰς τὴν νέαν, τὴ
μετὰ τὴν ἀνάστασιν ζωήν εἶναι ὁ δεύτερος Ἀ
δαμ. «Οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· κα
οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι
καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ
φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου». Ἐ
πάσῃ δὲ περιπτώσει ἄρδην θὰ μεταβληθῇ ἡ κα
τάστασις μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ζωήν μα
τὴν τότε πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς πληρεστέρα

Περισσοτέρας πληροφορίας δὲν θὰ ἦτο δυνα
τὸν νὰ ἀναμένῃ τις ἐπὶ ζητήματος θεμελιωδ
στάτου τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς καὶ πίστεως
εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε, κυρίως, τὸν λόγον ν
τὸν ἔχῃ ἡ προσωπικὴ τοῦ καθενός μας πίστι

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

ΙΑΚΗ, 23. Ἀνάγνωσις ἐπ' Ἐκκλησίας τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Σεβασμιωτάτου περὶ τῆς Ἑβδομάδος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἀνακοίνωσις τοῦ Προγράμματος ἑορτασμοῦ. Σύστασις τοῦ ἱερέως πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ὅπως προμηθευθοῦν τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου, ἔκδοσις «Ζωῆς», παρὰ τοῦ Κυρίου Θεοδωρίδη (1411 W. BROAD ST., BETHLEHEM, PA.) καὶ ἀποκτήσουν τὴν συνήθειαν νὰ τὰς μελετοῦν, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν Ἑβδομάδα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

ΤΗ, 25. Συγκέντρωσις τῶν χριστιανῶν εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν ἢ τὸ Κοινοτικὸν Κέντρον. Ἀνάγνωσις μέρους ἐκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ ἱερέως, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, περὶ τῶν συνεργῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, δηλαδή: Τιμοθέου, Τίτου καὶ Λουκᾶ, Φοίβης, Χλόης, Πρισκίλλης κ.τ.λ.

ΜΠΤΗ, 27. Συγκέντρωσις Νεολαίας. Σύντομος προσευχή. Ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ KING JAMES VERSION τῶν κεφαλαίων ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: 9, 22, 26 καὶ 28. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁμιλία ὑπὸ τοῦ ἱερέως περὶ τῆς ἀνάγκης Ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος ἐκ μέρους τῶν συνειδητῶν χριστιανῶν, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας, τῆς ὁποίας ὁ κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ δημιουργία συνειδητῶν χριστιανῶν.

ΡΑΣΚΕΥΗ, 28. Ἑσπερινὸς εἰς ἅπαντας τοὺς Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ κήρυγμα μὲ θέμα: Αἱ σπουδαιότεραι ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν χριστιανισμὸν ἰδιαιτέρως: α) Διὰ τῆς ἀναδείξεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς παγκοσμίου θρησκείας καὶ οὐχὶ ὡς ἑβραϊκῆς τινος αἱρέσεως, ὅπως ἐκαλεῖτο ὁ Χριστιανισμὸς μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Παύλου. β) Διὰ τῆς διὰ πρώτην φορὰν ἀκουσθείσης διακηρύξεως τῆς ἰσότητος ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀνεξαρτήτως χρώματος, καταγωγῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ δὴ καὶ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων καὶ γ) διὰ τῆς διασαφήσεως σημαντικῶν δογματικῶν ἀληθειῶν, περὶ τῶν ὁποίων πτωχόταται θὰ ἦσαν αἱ γνώσεις μας ἄνευ τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Οὐρανοβάμονος Ἀποστόλου. (Περὶ Θείας Χάριτος, περὶ σχέσεως Πίστεως καὶ Ἔργων, περὶ Ἀναστάσεως Νεκρῶν κ.τ.λ.)

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 29. Θεία Λειτουργία εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναούς. Καταβολὴ ἰδιαιτέρας προσπαθείας ἐκ μέρους τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων, ὅπως κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν προσέλθουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι Χριστιανοὶ καὶ ἰδιαιτέρως νέοι καὶ μετάσχουν τῆς Θ. Εὐχαριστίας εἰς ἐφαρμογὴν τῆς περιφήμου διδασκαλίας περὶ τοῦ Μυστηρίου τούτου ἐν τῷ 11ῳ κεφαλαίῳ τῆς Ας Πρὸς Κορινθ. ἐπιστολῆς καὶ πρὸς ἔμπρακτον ἀπόδειξιν ὅτι οἱ πολλοὶ «εἷς ἄρτος ἐσμὲν» καὶ Μέλη ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος (δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας), κεφαλὴ τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

τὸν Ἀναστάντα Κύριον, ποὺ εἶπεν ἀρκετὰ
ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο, ποὺ μᾶς τὰ διεφύλα-
ὁ ἀγαπημένος μαθητής του (Ἰωάν. Κεφ. 5
11). "Ας κατακλείσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς γραμ-
ς, μὲ τὰς ὁποίας ἀπεπειράθημεν νὰ ἑρμηνεύ-
μεν τὸν πολιοῦχον μας Παῦλον, εἰς τὴν διδα-
αλίαν του περὶ τῆς ἀναστάσεως μὲ τὰ ἰδικά
ου λόγια: «"Οταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος, κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος. Που σοῦ, θάνατε, τὸ κέντρον; ποῦ σου ἅδη τὸ νῖκος; ... "Ωστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ἡμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ».

Ο ΚΗΡΥΞ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ὑπὸ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ὁ κατ' ἐξοχὴν Κήρυξ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Ἀπόστολος «ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιάσας», ὁ Διδάσκαλος ὁ ἀγρυπνῶν καὶ φροντίζων, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ οἰκοδομὴν τῶν Πνευματικῶν του Τέκνων. Περιῆλθε τὸν τότε γνωστὸν κόσμον τέσσαρας φοράς, κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἵδρυσεν Ἐκκλησίας εἰς ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν. Ἔφερεν εἰς τὸν Χριστὸν χιλιάδας ἐκ τῶν ὁμοεθνῶν του καὶ ἀκόμη περισσοτέρας χιλιάδας ἐκ τῶν Ἐθνικῶν. Ἐργαζόμενος διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, διὰ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωήν του καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ ποτὲ κανένα ἐκ τῶν μαθητῶν του, ἐκήρυττε διαρκῶς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ. (Α΄ Θεσσ. 2:9—10).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μόνος «θεμέλιος λίθος» τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἱδρυτὴς τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔφερεν τὸν «θεμέλιον λίθον» καὶ τὸν ἐστερέωσεν εἰς κάθε γωνίαν τῆς γῆς, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐσκόρπισε τὸ σωτηριῶδες φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης εἶναι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἀποστολικὸν ἔργον του ὁ Θεῖος Παῦλος μετεχειρίσθη, ὡς κύριον ὅπλον του, τὸ κήρυγμα τοῦ Θείου Λόγου, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος χαρακτηρίζει ὡς «μάχαιραν τοῦ Πνεύματος» (Ἐφεσ. 6:17). Ἔγραψε καὶ ἐπιστολάς. Αὐταὶ ἐγράφησαν ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιστατικῶς, διὰ νὰ διορθώσουν ὡρισμένας καταστάσεις, ἢ διὰ νὰ δώσουν κατεύθυνσιν καὶ καθοδήγησιν εἰς τὰ προβλήματα τῶν νεοσυστάτων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ κυριώτερον ὅπλον τοῦ Ἀποστόλου ὑπῆρξε πάντοτε τὸ προφορικὸν κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἔκτοτε τοῦτο ὑπῆρξε τὸ βασικὸν ὅπλον καὶ μέσον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Θείου Λόγου καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ οἰκοδομὴν τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὴ ἄλλωστε ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» (Ματθ. 28:19), καὶ «Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει» (Μάρ. 16:15). Ἐξ ὅσων ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ τὰς Ἐπιστολάς Του, τὴν ἰδίαν ἐντολὴν ἔλαβε καὶ ὁ ἴδιος ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Χριστόν μας. Ἔτσι δικαιολογεῖται ἡ διακήρυξίς του πρὸς τὸν Τιμόθεον, ὅτι ἡ κλῆσις των εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον ἦτο «ἁγία... ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ὃ (οὗτος) ἐτέθη Κήρυξ καὶ Ἀπόστολος καὶ Διδάσκαλος τῶν Ἐθνῶν». (Β΄ Τιμ. 1—11). Τὸ γεγονὸς τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἀνανίαν, τὸν ὑπηρετήσαντα τὴν Θείαν Βουλὴν εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀποστόλου ἐν Δαμασκῷ: «Πορεύου ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἐστὶν οὗτος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ» (Πράξεις 9:15—16).

Φαίνεται λοιπὸν ἐκ τούτων ὅτι ὡμίλησεν ἀπ' εὐθείας ὁ Χριστὸς εἰς τὸν Ἀπόστολον καὶ τῷ ἔδωκε τὴν ἐντολὴν νὰ γίνῃ κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου του. Καὶ τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ Κυρίου ὁ Ἀπόστολος ἐπῆρε κατὰ γράμμα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἀνεπαύθη καθόλου. Ἤθελε κάθε ἄνθρωπον ποὺ συνήντα νὰ τὸν κάμῃ Χριστιανὸν καὶ εἰς κάθε πόλιν τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο νὰ γνωρίσῃ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἱδρύσῃ Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτό, δι' αὐτόν, ἦτο τὸ κύριον ἔργον του, «Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς Βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι» (Α΄ Κορ. 1:17). Ἦτο δὲ τὸ κήρυγμα δι' αὐτὸν ἀνάγκη, καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις «ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι... ἀνάγκη μοι ἐπίκειται. Οὐαὶ δέ μοι ἐστίν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι» (Α΄ Κορ. 9:16).

Τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ἐπέβαλλεν πρὸς αὐτὸν ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ λατρεία καὶ ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠσθάνετο πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὴν ἐπέβαλλεν ὅμως ταὐτοχρόνως καὶ ἡ ἀπέραντος ἀγάπη τοῦ Παύλου πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς Σωτηρίας. «Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω... τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω», (Α΄ Κορ. 9:19—24). Καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ σωτηρία ἔρχεται μόνον διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας: «Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται» (Μαρ. 16:16) Ἐγνώριζεν ἀκόμη ὅτι ἡ πίστις ἔρχεται ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ, καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου (Ρωμ. 10:17) — «Πῶς πιστεύσουσι»... διερωτᾶται καὶ ἐρωτᾶ τοὺς ἀναγνώστας του, «οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος»; (Ρωμ. 10:14).

Ἀπαραίτητον λοιπὸν κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, εἶναι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Θείου λόγου τὸ Κήρυγμα. Ὁ πρῶτος σκοπὸς τοῦ κηρύγματος ἱεραποστολικός, ἡ διάδοσις τοῦ Θείου λόγου, ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἄγρα καὶ ὁ προσηλυτισμὸς εἰς τὴν σαγήνην τοῦ Εὐ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 132)

ΛΟΥΚΑΣ Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

Τὸ ὄνομα τοῦ Λουκᾶ τρεῖς φορὰς σημονεύεται εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ ποστόλου Παύλου. Εἰς τὸ τέλος τῆς πρὸς Κολασσαεῖς, τῆς πρὸς Φιλήνα καὶ τῆς β΄ πρὸς Τιμόθεον. Οὐμοῦ ἀλλαχοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀναφέρεται τὸ ὄνομά του. Καὶ ἴως· ἡ προσωπικότης τοῦ Λουκᾶ ει μεγίστην σημασίαν διὰ τὸν Χριτιανισμὸν καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁ ουκᾶς συνετέλεσε ὅσον πολὺ ὀλίγοι ς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ριστοῦ καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν διάωσιν τοῦ κηρύγματος τόσον τοῦ Σωῆρος, ὅσον καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύου. Ἄνευ αὐτοῦ πτωχαὶ θὰ ἦσαν αἱ πληροφορίαι μας περὶ τῆς διδαἰας τοῦ Κυρίου, πτωχότατα δὲ αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς δράσεως τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Λουκᾶς γεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, τὴν τότε μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, τὸ κέντρον ἐκεῖνο τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱδρύθη κατηχητικὴ Σχολὴ ἐφάμιλλος πρὸς τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας. Περατώσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν γενέτειρά του πόλιν ὁ Λουκᾶς ἐπεδόθη εἶτα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, φαίνεται ὅτι εὑρίσκετο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς σωτηρίου τριετοῦς σταδιοδρομίας τοῦ Σωτῆρος. Ἐπιστήμων δεινὸς ὁ Λουκᾶς δὲν ἔδειξεν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μολονότι δὲ οὐχὶ Ἰουδαῖος, ἀλλ' Ἕλλην καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καταγωγὴν ἐμελέτησε μὲ ἐπιστημονικὴν βαθύτητα τὰς Γραφάς· ἠρεύνησε καὶ ἐξωνύχισε τὰς προφητείας περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Σωτῆρος καὶ πεισθεὶς ἀκλονήτως ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἐξεπληρώθησαν ἅπασαι αἱ προφητεῖαι περὶ τοῦ ἀναμενομένου Μεσσίου, καὶ εὑρίσκετο τὸ φῶς καὶ ἡ λύτρωσις Ἰουδαίων καὶ Ἐθνικῶν, ἐπίστευσεν ἐξ ὅλης ψυχῆς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ συγκατηριθμήθη μεταξὺ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Ὅτι ὁ Λουκᾶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ δημοσίου βίου Αὐτοῦ ἠκολούθησε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ παρηκολούθησε ἐπιμελῶς τὴν ὅλην δρᾶσιν τοῦ Σωτῆρος καταφαίνεται ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου του. Ἔγραψε τοῦτο καὶ ἀφιέρωσε πρὸς τὸν Θεόφιλον, ἡγεμόνα τῆς Ἀχαΐας, κατὰ τὴν παράδοσιν, κατηχηθέντα τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἔχοντα ἀνάγκην βεβαιώσεως καὶ ἐνισχύσεως τῶν θείων ἀληθειῶν τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη. Ἀρχόμενος τοῦ Εὐαγγελίου του ὁ Λουκᾶς τὸν διαβεβαιοῖ ὅτι τὰ γεγονότα ποὺ πρόκειται νὰ ἐκθέσῃ εἰς αὐτὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρηκολούθησεν αὐτά. Τοιουτοτρόπως ὁ Θεόφιλος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ του θὰ εἶχε βεβαίωσιν ἀναμφισβήτητον τῶν λόγων εἰς τοὺς ὁποίους κατηχήθη. «Ἔδοξε κἀμοὶ παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε, ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν».

Τὸ εὐαγγέλιον, πρὸς τούτοις, τοῦ Λουκᾶ εἶναι τὸ πληρέστερον ἐκ τῶν τριῶν συνοπτικῶν ὅπως συνήθως ὀνομάζομεν τοὺς τρεῖς πρώτους Εὐαγγελιστάς. Ἄνευ τῆς εὐαγγελικῆς του διηγήσεως σπουδαιότατα γεγονότα τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας θὰ ἦσαν γνωστὰ εἰς ἡμᾶς μόνον ἐκ παραδόσεων καὶ θρύλων, εἶναι δὲ γνωστὸν πόσον εὐκόλως ἀλλοιοῦνται καὶ τροποποιοῦνται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι. Τοιουτοτρόπως μόνος ὁ Λουκᾶς ἀρχίζει τὸ εὐαγγέλιον του ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμὸν τοῦ Ζαχαρίου· μόνος ὁ Λουκᾶς ἀναφέρει μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς λεπτομερείας τὴν γέννησιν τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· μόνος ὁ Λουκᾶς διηγεῖται τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μαρίας παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ αὐτῆς τῇ Ἐλισάβετ· μόνος αὐτὸς διέσωσε τὸν ὡραιότατον εὐχαριστήριον ὕμνον τῆς Μαρίας ποὺ ἀπετέλεσε τὴν ἐνάτην ᾠδὴν τῆς Ἐκκλησίας· μόνος αὐτὸς ἀναφέρει τὸ χαρμόσυνον ἀγγελικὸν ὕμνον ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Σωτῆρος· μόνος αὐτὸς μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς εἰσόδου ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Τεσσαρακονθημέρου Θείου Βρέφους καὶ τῆς ὑποδοχῆς Του ὑπὸ τοῦ Δικαίου Συμεών καὶ τῆς Προφήτιδος Ἄννης καὶ μόνος τέλος ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιέσωσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς μετέβη μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῆς Μαρίας εἰς τὸν Ναόν, ἔνθα ἐξέπληττε τοὺς σοφοὺς διδασκάλους καὶ πρεσβυτέρους τοῦ λαοῦ μὲ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις Του. Ἂν προχωρήσωμεν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ Λουκᾶς μόνος ἐκ τῶν ἄλλων εὐαγγελιστῶν μνημονεύει συμβάντα καὶ σκηνὰς ἐκ τοῦ δημοσίου βίου τοῦ Σωτῆρος σημαντικώτατα διὰ τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ πνεύματος τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Ὡς παραδείγματα ἀναφέρομεν τὰς δύο παραβολὰς τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ καὶ τοῦ ἐλεήμονος Σαμαρείτου χάρις εἰς τὰς ὁποίας πλήρως κατανοοῦμεν τὸ μὲν τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν, τὸ δὲ τὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην ποὺ ὀφείλομεν νὰ τρέφωμεν πρὸς τὸν πλησίον. Ἐκ τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῶν πρώτων εἶδεν ὁ Λουκᾶς τὸν Ἀναστάντα Κύριον. Αὐτὸς καὶ ὁ Κλεόπας ἦσαν οἱ πορευόμενοι κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ἀναστάσεως ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἐμ-

μαούς. Ὁ Λουκᾶς ὡς εἷς τῶν δύο μακαρίων ἐκείνων ἀποστόλων διηγεῖται ἐν ἐκτάσει τὸ ὡραιότατον τοῦτο περιστατικόν, ποὺ ἐν τῇ παρελεύσει τῶν αἰώνων τόσας καρδίας κατένυξε καὶ τόσους ὀφθαλμοὺς ὕγρανε καὶ τόσας ψυχὰς ἐθέρμανε καὶ μετεμόρφωσε. «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» γράφει ὁ Λουκᾶς αἰσθανόμενος ἐν τῇ λεπτῇ καὶ καλλιτεχνικῇ ψυχῇ του νὰ πλημμυρίζῃ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν φίλτατον Σωτῆρα καὶ Διδάσκαλον.

Ὁ Λουκᾶς εἶναι ὁ μόνος ὡσαύτως εὐαγγελιστὴς ὁ περισώσας εἰς ἡμᾶς τὴν τόσον γοητευτικὴν ἐκείνην σκηνὴν ποὺ ἔλαβε χώραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαζάρου μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας. Εἰς τὴν Μάρθαν ἀναβοκαταβαίνουσαν τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, πολυμέριμνον, πηγαινοερχομένην διὰ τὴν φιλοξενίαν τοῦ Θείου Διδασκάλου, ὁ Ἰησοῦς λέγει τὸ περίφημον ἐκεῖνο... «ἑνὸς δὲ ἐστι χρεία». Ὁ ἐπιστήμων ἰατρὸς καὶ ζωγράφος Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς κατενόησε τότε ἴσως περισσότερον ἀφότου εἶχε συνδεθῇ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ τὴν μηδαμινὴν ἀξίαν πάσης γνώσεως καὶ ἐπιστήμης ἄνευ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησεν ὁ Ἰησοῦς. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἴσως, ἐκείνης ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ ζωγραφική του ἐτέθησαν ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ· τὴν πρώτην καὶ προέχουσαν θέσιν ἐν τῇ ζωῇ του κατέλαβεν ὁ Χριστός, ἡ σωτηρία διὰ Ἰησοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Παύλου σαγηνευθεὶς ἐκ τῆς προσωπικότητός του, μετὰ τῆς ὁποίας ὡς διανοούμενος καὶ αὐτός, εἶχε τόσα κοινὰ σημεῖα, μὲ ἀφοσίωσιν ἀμείωτον μέχρι τέλους, μὲ ταπείνωσιν βαθυτάτην, μὲ ζῆλον ἀκατάβλητον, ἠκολούθησεν τὸν μέγαν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, συμμεριζόμενος μετ' αὐτοῦ τόσον τὴν ψυχικὴν ἀγαλλίασιν ἐπὶ ταῖς ἐπιτυχίαις τοῦ κηρύγματος, ὅσον καὶ τοὺς ποικίλους κινδύνους τῶν θαλασσῶν, τῶν ποταμῶν, τῶν ψευδαδέλφων, τῶν ἐκ μέρους στοιχείων καὶ ἀνθρώπων. Καὶ διατὶ νὰ μὴ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Λουκᾶς ὄχι μόνον συνήργει εἰς τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ καὶ ἀνεκούφιζεν, ὡς ἰατρός, τὸν Παῦλον ἐκ τῆς σωματικῆς του ἀσθενείας, ἰδιαιτέρως δὲ τοῦ σκόλοπος, ποὺ περιέφερεν ἐν τῇ σαρκὶ του, τῆς δεινῆς ταύτης νόσου, ἐξ ἧς ἐβασανίζετο ὁ Ἀπόστολος καθ' ὅλην τὴν ζωήν του; Πιστός, λοιπόν, ἀκόλουθος, συνοδοιπόρος, συνεργὸς καὶ φίλος ὁ Λουκᾶς παρηκολούθει τὸν γίγαντα τοῦ Χριστιανισμοῦ καταγράφων ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰς ὁμιλίας, τὰ κηρύγματα, τὰ ἐπεισόδεια, τὰς ἐπιτυχίας, τοὺς διωγμούς, τὰς φυλακίσεις, αὐτὰς τὰς σκέψεις τοῦ διδασκάλου, ἐκ τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα συνέθεσε τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ ἐν Μ. Ἀσίᾳ, Μακεδονίᾳ, Ἀχαΐᾳ, Ρώμῃ, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Κατὰ τὴν πρώτην φυλάκισιν τοῦ Παύλου ὁ Λουκᾶς εὑρίσκετο πλησίον του. Γράφων τότε πρὸς Κολασσαεῖς λέγει περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς — διὰ χειρὸς πιθανῶς τοῦ ἰδίου Λουκᾶ — «ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς, ὁ ἀγαπητός». Ταυτοχρόνως ἐπιστέλλων πρὸς Φιλήμονα προσθέτει: «ἀσπάζεται σὲ Λουκᾶς ὁ συνεργός μου». Μετὰ πέντε ἔτη ὁ Παῦλος πάλιν εὑρίσκεται ἐν Ρώμῃ φυλακισμένος. Ὅλοι τὸν ἐγκαταλείπουν. Εἷς μόνον εὑρίσκεται πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος παρὰ τὸ πλευρόν του· ὁ Λουκᾶς. «Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ' ἐμοῦ». Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην πρὸς Τιμόθεον ὁ Παῦλος ἐν ἀγωνίᾳ παραγγέλει πρὸς τὸν μαθητήν του: «Σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με ταχέως... Μᾶρκον ἀναλαβὼν ἄγε μετὰ σεαυτοῦ, εὔχρηστος γὰρ μοι εἰς διακονίαν». Ἄγνωστον ἂν οἱ δύο οὗτοι ἔφθασαν εἰς Ρώμην πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ Ἀποστόλου. Βέβαιον, ὅμως, καὶ ἀνμφισβήτητον εἶναι ὅτι κατὰ τὰς τραγικὰς ἐκείνας διὰ τὸν Ἀπόστολον στιγμὰς ὁ Ἀγαπητὸς ἰατρὸς Λουκᾶς εὑρίσκετο πλησίον του.

Κατὰ τὴν παράδοσιν μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὁ Λουκᾶς διέθεσε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς του ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡλικίᾳ 86 ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Πατραις, τὸ λείψανόν του ἐπὶ Κωνσταντίου μεταφερθὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦτο διάνοια ἐξαιρετική, πεφωτισμένη, ἐπιστήμων σοβαρός, βαθύς. Ἐχρησιμοποίησε τὴν ἐπιστήμην ὄχι πρὸς πορισμόν, ὄχι πρὸς ἐπίδειξιν ματαίαν ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἐξεζήτησε τὴν ἀλήθειαν, τὴν μόνην Ἀλήθειαν, τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ. Κατενόησε ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ βαθύτητι καὶ σοβαρότητι αὐτοῦ ὅτι χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι αἱ γνώσεις, ἀναγκαῖος διὰ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐπιστημονικὸς καταρτισμός ἀλλ' ὅτι ὑπεράνω πάντων τούτων ὑπάρχει κάτι τὸ αἰώνιον, τὸ μόνον μένον, τὸ μόνον ἄξιον ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα μερίμνης, ἐρεύνης, γνώσεως — ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ της ἐν τῇ αἰωνιότητι: «ἑνὸς δὲ ἔστι χρεία». Ἀφ' ἧς στιγμῆς κατενόησε τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν, τοῦ ἰατροῦ τὰ λόγια ἔγιναν φάρμακα μοναδικὰ διὰ τὰς πονούσας, τὰς πληγωμένας ψυχὰς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἶναι τὸ πρότυπον τοῦ Χριστιανοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις διὰ τῆς ἐπιστήμης ὡδηγήθη εἰς τὸν Θεὸν καὶ προσείλκυσεν ἔπειτα, προσελκύει μέχρι σήμερον καὶ θὰ προσελκύῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος πρὸς τὸν Θεὸν ὅλας τὰς ψυχὰς ποὺ διψοῦν τὴν ἀλήθειαν, τὴν μόνην Ἀλήθειαν, Ἐκεῖνον ὁ Ὁποῖος εἶπε περὶ τοῦ Ἑαυτοῦ Του «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς

ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

Η Ἑλληνορθόδοξος κοινότης στὴν μερικὴ εἶναι, σχετικῶς, νέα. Ἔτσι, πεῖρα της δὲν εἶναι πάντοτε πλού- κ καὶ ὁλοκληρωμένη, ὥστε νὰ ἐξα- αλίζεται ἡ συστηματικώτερη καὶ πιὸ ἀποδοτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ὅλου ινοτικοῦ προγράμματος.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι σὲ κάθε κοι- τητα εἶναι ἄνθρωποι ἐνθουσιώδεις, οὶ δίνουν ὅλο τους τὸν καιρὸ καὶ χνὰ ἄφθονα τὰ ὑλικὰ μέσα γιὰ τὴν ρόοδό της. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ ὅμως κὶ ἡ πίστη στὴν ἀποστολὴ τῆς κοι- τητος, ἐνῶ εἶναι στοιχεῖα βασικά, ὲν ὁδηγοῦν κατ' ἀνάγκην στὸ κα- ύτερο, ἂν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὴ νώση καὶ ἀπὸ μεθοδικότητα στὶς νέργειες.

Ἡ παραπάνω ἀρχὴ ἰσχύει γιὰ κάθε οινοτικὸ ζήτημα, μὰ πιὸ πολὺ γιὰ ὴν παιδεία, γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ μέ- ος τοῦ εὐρυτέρου κοινοτικοῦ προ- ράμματος. Ἡ παιδεία εἶναι ἕνας ιδικὸς τομεὺς καὶ ἀπαιτεῖ, ὁμολο- ουμένως, πολλὴ προσοχὴ καὶ ἁρμο- ιότητα, ἂν εἶναι νὰ σημειωθοῦν στὸν ομέα αὐτὸ οἱ καλύτερες ἐπιδόσεις. εῖναι λάθος νὰ νομίζωμε, ὅτι ὁ κα- ένας στὴν κοινότητα μπορεῖ νὰ ἔχῃ γκυρη γνώμη σὲ κάθε ἐκπαιδευτικὸ ρόβλημα. Τὰ Ἐκπαιδευτικὰ Προ- λήματα, — προγράμματα, διδακτή- ια, προσωπικό, ἐποπτεία, ἔσοδα καὶ ξοδα — εἶναι σύνθετα καὶ ἡ ὀρθὴ ντιμετώπισή τους προϋποθέτει, ὅ- ως εἴπαμε, εἰδίκευση.

Ἀλλὰ ἂν τὸ καθαρῶς ἐκπαιδευτικὸ έμα εἶναι ἔργο τῶν εἰδικῶν μᾶλλον, καλλιέργεια φιλεκπαιδευτικῶν ἐν- ιαφερόντων, ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ ὑλικὴ οήθεια τοῦ σχολείου, ἡ προβολὴ τῶν ρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ κπαιδευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ πρό- γραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι θέ- ματα τῆς ἁρμοδιότητος ὅλων μας.

Πολλὲς κοινότητες, ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ δεδομένα αὐτά, ἀναθέτουν συνή- θως τὰ ἐκπαιδευτικὰ πράγματα σὲ μία εἰδικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπή. Τὸ μέτρο τοῦτο εἶναι ἄριστο. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίζωμε ὅμως τὰ καλύτερα ἀ- ποτελέσματα, πρέπει νὰ προσέχωμε πολὺ στὴ σύνθεση τῆς Ἐπιτροπῆς. Πρέπει, δηλαδή, τὰ μέλη της νὰ ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν καλυτέρων καὶ τῶν πιὸ ἁρμοδίων μελῶν τῆς κοι- νότητος. Στὶς κοινότητες ποὺ ἡ Ἐκ- παιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς της, ἔχουν γίνει πολλὰ καὶ θετικὰ ἔργα στὸν τομέα τῆς παι- δείας. Ἀντιθέτως, στὶς κοινότητες ποὺ ἡ Ἐπιτροπὴ εἶναι ἁπλῶς ἕνας νεκρὸς θεσμός, ἡ παιδεία μας φθίνει.

* * *

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι τὰ γενικὰ κριτήρια, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωμε ἴσως ὑπ' ὄψιν μας κατὰ τὴν συγκρότηση τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς;

Οἱ Σχολικοὶ Ἐπίτροποι, προφανῶς, ἀνήκουν στὴν ὁμάδα ἐκείνη τῶν με- λῶν τῆς κοινότητος, ποὺ ἔχουν βα- θειὰ κατανοήσει τὴν εὐρεῖα ἀποστολὴ τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ κυττάρου τῆς ὠρ- γανωμένης μας ζωῆς στὴν ὁμογένεια. Εἶναι, δηλαδή, ἄνθρωποι ποὺ πι- στεύουν στὴ βασικὴ ἀντίληψη, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξος κοινότης στὴν Ἀμερική, εἶναι κέντρον ἔντονης θρη- σκευτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ κέντρον στὸ ὁποῖο παραμένει ζωντανὴ ἡ Ἑλ- ληνικὴ παράδοση καὶ στὸ ὁποῖο καλ- λιεργεῖται συστηματικὰ ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία σὰν ὀργανικὸ συμπλήρωμα τῆς βασικῆς Ἀμερικανικῆς Παιδεί- ας, ποὺ παρέχει τὸ Ἀμερικανικὸ σχολεῖο. Ἂν δὲν ἑρμηνεύωμε ἔτσι τὴν ἀποστολὴ τῆς κοινότητος δὲν μπο- ροῦμε νὰ ἀσχοληθοῦμε ἐπιτυχῶς μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸ θέμα.

Ἐπίσης οἱ Σχολικοὶ Ἐπίτροποι διακρίνονται γιὰ τὴν ἀγάπη των στὰ γράμματα καὶ γιὰ τὸ βαθύτατο σε- βασμό τους στὴν ἔννοια τοῦ σχολείου, στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου θέτουν ὅλες τους τὶς δυνάμεις. Φυσικά, ὁ σεβα- σμὸς τοῦ Ἐπιτρόπου στὴν ἔννοια τοῦ σχολείου ἐκδηλώνεται πρωτίστως μὲ τὸ σεβασμό του πρὸς τοὺς ἐκπαιδευ- τικοὺς καὶ πρὸς τὸ ἔργον των. Ἐπί- τροποι, ποὺ δὲν δείχνουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικό, ποὺ δὲν κά- μουν τὸ καλύτερο γιὰ νὰ τοῦ ἐξα- σφαλίσουν εὐνοϊκοὺς ὅρους ἐργασίας, ποὺ δὲν τὸν ὑψώνουν κοινωνικὰ καὶ ποὺ δὲν τὸν ἐπιβάλλουν στὴν κοινο- τικὴ ζωὴ σὰν ἕνα πνευματικὸ ἄτομο, δὲν ὠφελοῦν τὸ σχολεῖο. Βιβλία Ἀ- μερικανικά, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ θέμα τῶν Σχολικῶν Ἐπιτρόπων, ποὺ δὲν δείχνουν κατανόηση καὶ σεβασμὸ στὸ δάσκαλο καὶ ποὺ μὲ τὴ στάση τους αὐτὴ δημιουργοῦν δυσμενῆ σχο- λικὴ ἀτμόσφαιρα, ἀναφέρουν καὶ πα- ραδείγματα Ἐπιτρόπων, ποὺ ἔχουν ἐξασφαλίσει θαυμαστὴ συνεργασία μὲ τοὺς ἐκπαιδευτικούς, ποὺ κατανο- οῦν βαθύτατα τὶς ἀνάγκες τοῦ σχο- λείου καὶ τῶν ἐργατῶν του καὶ πού, χάρις ἀκριβῶς στὴ στάση τους αὐτή, συνετέλεσαν, ὥστε τὰ σχολεῖα τῆς δικαιοδοσίας τους νὰ ἀναδειχθοῦν τὰ καλύτερα στὴν περιφέρεια.

* * *

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ Ἀμερικα- νικὴ παιδεία στηρίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποκεντρώσεως. Ἔτσι οἱ σχολι- κὲς Ἐπιτροπὲς εἶναι θεσμὸς βασικὸς καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Σχολικοῦ Ἐπιτρό- που εἶναι τόσο τιμητικό, ὅσο καὶ ὑ- πεύθυνο. Ἡ πεῖρα ποὺ ἔχει συγκεν- τρωθῇ γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦτο εἶναι τεράστια, εἶναι δὲ εὐχῆς ἔργο, ἂν μὲ

τὴ μελέτη καὶ μὲ τὴν προσωπική μας ἐπαφὴ μὲ τὰ σχολικὰ πράγματα τῆς πόλεώς μας μπορέσωμε νὰ κερδίσωμε κάτι ἀπὸ τὴν πεῖρα αὐτή.

Ἀλλὰ ἂν στὸ παρελθὸν ἦταν δύσκολο κάπως νὰ καταρτίσωμε καταλλήλως τὶς Σχολικὲς Ἐπιτροπὲς στὶς κοινότητες, σήμερα δὲν εἶναι. Ἡ σύνθεσις τῆς ὁμογενείας ἔχει βελτιωθῆ καταπληκτικά. Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς εἶναι σήμερα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὸ παρελθὸν ἕτοιμοι νὰ ἀντλοῦν παραδείγματα ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως τῆς παιδείας ἀπὸ ὅσα γίνονται ἐδῶ ἐπὶ τοῦ τομέως αὐτοῦ. Δὲν ἀναπολοῦν καὶ δὲν ἀπομιμοῦνται πιὰ τὴ στάση παλιῶν αὐταρχικῶν Ἐπιτρόπων, ποὺ παρενέβαιναν σὲ σχολικὰ ἔργα ἐντελῶς ξένα ἀπὸ τὴν κατάρτιση καὶ τὴν ἁρμοδιότητά τους.

Πρὸς τούτοις, σὲ κάθε κοινότητα ζοῦν τώρα ἀρκετοὶ νέοι Ἑλληνοαμερικανοὶ Ἐκπαιδευτικοὶ ἐργαζόμενοι στὰ δημόσια σχολεῖα. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν καλὰ νοιώσει τὸ περιεχόμενο τῶν μορφωτικῶν μας ἐπιδιώξεων, δύνανται ἄριστα νὰ ἐκλεγοῦν ὡς μέλη τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἕνα ἄλλο ἐπίσης σπουδαῖο, βασικώτατο, κριτήριο γιὰ τὴν ἐκλογὴ μέλους τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἡ πίστη του στὸ εὐρύτερο πρόγραμμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἡ πειθάρχησή του στὶς Ὑπηρεσίες, ποὺ ἔχουν τὴν εὐθύνη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος αὐτοῦ. Τάσεις ξένες πρὸς τὴν ἀρχὴ αὐτὴ ζημιώνουν πολὺ τὴν ἐκπαιδευτικὴ προσπάθεια. Ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν οἰκοδομὴ διδακτηρίων, μὲ τὰ προσόντα καὶ τὸ μισθὸ τῶν ἐκπαιδευτικῶν, μὲ τοὺς τύπους τῶν σχολείων ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε κοινότητα, μὲ τὶς γενικὲς ἐκπαιδευτικὲς κατευθύνσεις καὶ τὰ προγράμματα, ὅλα αὐτὰ μαζί, εἶναι ζητήματα ποὺ τὰ ἐξετάζει ἡ Διεύθυνσις τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Ἔτσι εἶναι ἀσύμφορο νὰ ἀγνοοῦμε τὴν πεῖρα αὐτὴ καὶ νὰ αὐτοσχεδιάζωμε σὲ κάθε κοινότητα.

ΚΗΡΥΞ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 128)

ἀγγελίου ἀνθρωπίνων ψυχῶν. Ἔχει ὅμως τὸ κήρυγμα καὶ δεύτερον ἐπίσης σπουδαῖον σκοπόν, τὴν οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν ἐν Χριστῷ. Δὲν φθάνει τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως μόνον, οὔτε εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἁπλῆ προσέλευσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Χρειάζεται ἡ γνῶσις καὶ ἡ συνεχὴς ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ παίρνει ἑπομένως τὸ Κήρυγμα καὶ χαρακτῆρα διδακτικόν. Πρέπει ἡ ψυχὴ νὰ μάθῃ καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ πρέπει ἐπίσης νὰ συνηθίσῃ νὰ ζῇ ἐν Χριστῷ. Δι' αὐτὸ καὶ παραγγέλλει πρὸς τὸν Τιμόθεον: «Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ» (Β' Τιμ. 4:2). Δι' αὐτὸ ἐπίσης συμβουλεύει τὸν ἴδιον μαθητήν του, ὅτι «πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ἡ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος», (Β' Τιμ. 3:16—17).

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ Κηρύγματος τοῦ Παύλου, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν εἶναι καὶ τὸ μόνον περιεχόμενον τοῦ Κηρύγματος τῆς Ἐκκλησίας, καλὸν εἶναι νὰ τονισθῇ, ὅτι τοῦτο ἦτο πάντοτε μόνον τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον, ἡ θυσία καὶ ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους. Ἐκήρυττε «τὸν λόγον τὸν τοῦ σταυροῦ» (Α' Κορ. 1:18), «ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον», (Α' Κορ. 1:23). Δὲν ὁμιλεῖ μὲ ἐπιχειρήματα παρμένα ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ διακηρύττει ὅτι «ἐν τῇ σοφίᾳ του ηὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας» (Α' Κορ. 1:21). Εἶναι δηλονότι τὸ Κήρυγμα τοῦ Παύλου «Χριστοκεντρικὸν» καὶ τοιούτου Κηρύγματος ἔχομεν καὶ σήμερον ἀνάγκην. Ὁ Χριστός, ἡ Διδασκαλία Του, Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασίς του, πρέπει νὰ γίνουν τὸ κέντρον τῆς ζωῆς μας. «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία». (Πρᾶξ 4:12).

Κληρονόμοι ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον τῶν Πνευματικῶν θησαυρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ γιγαντιαῖον ἔργον τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ γινώμεθα μιμηταί του καὶ εἰς τὴν Χριστιανικὴν καὶ ἁγνὴν ζωήν του καὶ εἰς τὸ ἀποστολικόν του ἔργον. Βεβαίως τὸ κήρυγμα εἶναι κυρίως ἔργον τῶν Ἀποστόλων, τῶν Διδασκάλων, τῶν Κληρικῶν. Ἔχουν ὅμως καὶ οἱ Λαϊκοὶ Χριστιανοί, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών των, τὸ καθῆκον νὰ φροντίζουν διὰ τὴν διάδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν τοῦ θείου λόγου. Εἰμποροῦν δὲ νὰ πράξουν τοῦτο κατὰ τρεῖς τρόπους: Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ συμβουλεύουν καὶ νὰ διδάσκουν εἰς τοὺς πλησίον καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῶν ὅσα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γνωρίζουν περὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ δεύτερος εἶναι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν διακονίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Θείου Λόγου ὡς Κατηχηταί, μέλη Χορῳδιῶν Σύμβουλοι τῶν Ἐκκλησιῶν μας κ.τ.λ. Ὁ τρίτος τρόπος εἶναι νὰ ὑποστηρίζουν οἰκονομικῶς, διὰ τοῦ ἱδρῶτος καὶ τοῦ ὀβολοῦ των, τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἂς δεχθῶμεν ὅθεν καὶ ἡμεῖς, οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί, ὅπως ὑπεδείκνυεν εἰς τοὺς Ἐφεσίους τότε ὁ Μέγας Ἀπόστολος «τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ, καὶ ἂς ὑποδηθῶμεν τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. (Ἐφεσ. 6:15).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ο ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ κατὰ τὸν πρῶτον χριστιανικὸν αἰῶνα ἐπέτυχε νὰ φέρῃ τὸ μήνυμα τῆς διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ σωτηρίας ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τῆς Παλαιστίνης εἰς ὁλόκληρον τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν. Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τεραστίου αὐτοῦ ἔργου ἐχρησιμοποίησε πρῶτον τὰς ἀνεξαντλήτους πηγὰς τῆς πίστεώς του πρὸς τὸν Κύριον. Μετ' αὐτοῦ ἠσθάνετο ὅτι ἐσταυρώθη ὁ παλαιὸς ἑαυτός του. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔζη μέσα του. Μαζί του θὰ ζοῦσε μετὰ τὸν σωματικόν του θάνατον. Ἔπειτα, ἐπέτυχε νὰ κινηθῇ ὁ Παῦλος ἐντὸς πρακτικοῦ καὶ καλῶς μελετημένου σχεδίου Ἱεραποστολικῆς ἐργασίας. Τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἐξετέλει μόνος. Σχεδὸν πάντοτε εἶχε μαζί του ἀφωσιωμένους συνεργάτας, ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ προσφέρουν καὶ τὸ αἷμα των ἀκόμη, ἐὰν ἐζητεῖτο, δι' αὐτὸν καὶ τὸν Κύριον. Ἡ τεραστίας δυνάμεως προσωπικότης τοῦ Ἀποστόλου δὲν ἄφηνε, φυσικά, τὸ φῶς τῆς ἱστορίας νὰ φωτίσῃ ὅσον ἔδει τὰς φυσιογνωμίας ὅλων τῶν συνεργῶν Του. Γεγονὸς πάντως παραμένει, ὅτι ὁ θεῖος Ἀπόστολος μετεχειρίσθη ἐν ἐκτάσει τὰς δυνάμεις καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς των διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐπιβλητικοῦ του ἔργου. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἄφησε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἕνα τύπον ἱεραποστολικῆς ἐργασίας ἄξιον μελέτης καὶ μιμήσεως εἰς πᾶσαν ἐποχήν.

ΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΑΙ

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς ἱδρυσεν, ὡς γνωστόν, τάγμα λαϊκῶν Ἱεραποστόλων. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἐκλεκτῶν χριστιανῶν, μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, προσεφέρη νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸ Τάγμα τοῦτο ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ χριστιανοὶ αὐτοὶ ἀπέδειξαν διὰ τῆς προσφορᾶς των, ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ βαδίσουν ἐπὶ τῶν βημάτων τῶν συνεργῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: Τοῦ Βαρνάβα, τοῦ Ἰωάννη Μάρκου, τοῦ Σίλα, τοῦ Τιμοθέου, τοῦ Λουκᾶ, τῆς Φοίβης, τοῦ Γαΐου, τοῦ Ἀκύλα καὶ τῆς Πρισκίλλης καὶ τόσων ἄλλων. Ὅ,τι ἐχαρακτήριζε τοὺς συνεργοὺς αὐτοὺς τοῦ Παύλου ἦτο πίστις βαθεῖα εἰς τὸν Κύριον καὶ ἀπόλυτος πειθαρχία καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὰς γραμμάς, ποὺ ἡ θεόπνευστος φυσιογνωμία Του καθώριζε. Τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ ἐπετεύχθη διὰ τῆς συνεργασίας των, ἦτο ἕνα πράγματι ἐπιβλητικὸ καὶ μεγάλο ἔργον. Ἐπιβλητικὸ καὶ μεγάλο μπορεῖ νὰ ἀποβῇ καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἂν παραλλήλως πρὸς τὴν βοήθειαν ὅλων μας ἔχῃ καὶ τὴν βοήθειαν τῆς νέας δυνάμεως ποὺ ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν της, τῆς δυνάμεως τοῦ Τάγματος τῶν Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων. Φυσικὰ αἱ προϋποθέσεις τῆς ἐπιτυχίας δὲν ἔχουν ἀλλάξει: Πίστις καὶ ἀφοσίωσις εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας καὶ πειθαρχημένη τοποθέτησις τῶν δυνάμεών μας εἰς τὸ σχέδιον ἐργασίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΘΕΡΜΟΠΥΡΗΝΙΚΑΙ ΔΟΚΙΜΑΙ

Πρωτοστατούσης τῆς χώρας μας μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων λαῶν τῆς Δύσεως καὶ τῶν ὑπὸ ζυγὸν τῆς Ἀνατολῆς, ἐνετάθησαν τὸν τελευταῖον καιρὸν αἱ συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις, ὄχι μόνον περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς χρήσεως πυρηνικῶν ὅπλων εἰς μελλοντικὸν πόλεμον, ἀλλὰ καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν συνεχιζομένων δοκιμῶν των. Ἀπὸ τὰς ἐκθέσεις τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων ἔχει γίνει πλέον γνωστόν, ὅτι συνέχισις τῶν πειραμάτων ἢ ἀκόμη χρῆσις τῶν πυρηνικῶν ὅπλων εἰς μελλοντικὸν πόλεμον σημαίνει τὴν καταστροφὴν τῶν ἀνθρώπων τοῦ πλανήτου μας. Ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του ἑτοίμασε τὸ ὀλέθριον ὅπλον τῆς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς του... Θὰ πιέσῃ ἄραγε τὴν σκανδάλην; ... Εἰς τὸν τρομερόν μας κατήφορον αἱ ἀνωτέρω συζητήσεις ἀντιπροσωπεύουν τὰς στιγμὰς τῆς νηφαλιότητος. Αἱ στιγμαὶ ὅμως αὐταὶ δὲν εἶναι ἀρκεταί, διὰ νὰ στρέψουν τὸ ρεῦμα. Αἱ ἐγκεφαλικαὶ αὐταὶ συζητήσεις, ποὺ λαμβάνουν χώραν, δὲν φαίνεται ἀκόμη τοὐλάχιστον νὰ ἔχουν ψαύσῃ τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάθεσιν. Δὲν ὑπάρχει δι' ἡμᾶς οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δρόμος τῶν ἀσώτων υἱῶν εἶναι ἕνας: Ἡ ἐπιστροφή, καὶ ἡ δι' εἰλικρινοῦς μετανοίας ζήτησις συγχωρήσεως ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἂς προσευχώμεθα νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πεντηκοστῆς (9 Ἰουνίου), τῆς γενεθλίου ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Πρόεδροι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀπέστειλαν πρὸς τὰς Ἐκκλησίας—Μέλη μήνυμα εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς οἰκοδομητικά: «... Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς οὐδὲν ἄλλο μήνυμα φέρει εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον παρὰ ὅτι ἡ δύναμις, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ μεταμορφώσῃ τὰς ἀδυναμίας ἡμῶν εἰς δυνάμεις εἶναι τὸ ζωοποιὸν Πνεῦμα, αὐτὸ τὸ ἴδιον, τὸ Ὁποῖον μετέτρεψε τοὺς πεφοβισμένους φαθητὰς τοῦ Χριστοῦ εἰς θαρραλέους μάρτυρας καὶ κήρυκας αὐτοῦ...».

ΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΚΛΗΡΟΥ —ΙΙΙ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα

Κατὰ τὰ ἐπικρατοῦντα εἰς τὴν ζωὴν τῆς χώρας ἡμῶν ὁ Κληρικὸς ἐν Ἀμερικῇ ἀναμένεται νὰ ἐπιδείξῃ εἰδικότητα καὶ δεξιότητα πολυμερῆ. Εἶναι ὁ ποιμήν, ὁ διδάσκαλος, ὁ κῆρυξ, ὁ ὀργανωτὴς καὶ ὁ διευθυντής. Αἱ ἔξ αὗται μορφαὶ τοῦ ἱερατικοῦ ἔργου ἀποτελοῦν φορτίον ὄχι ἐλαφρόν. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον τῶν σημείων τῆς ἐξαντλήσεως εἰς τὴν ζωὴν πολλῶν κληρικῶν, τόσον ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ὅσον καὶ εἰς ἄλλας χριστιανικὰς Κοινότητας.

Καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς τῆς ποιμαντικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Yale κ. Wesley Shrader, οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἀμερικῆς δὲν ὑστεροῦν εἰς εἰλικρίνειαν, ἢ εὐθύτητα πίστεως. Δὲν ἔχουν τὸ στίγμα τῆς ἐνοχῆς τοῦ ζῆν ἀντιθέτως πρὸς ὅσα κηρύττουν. Πουθενὰ δὲν ὑπάρχει ἴσως γενεά, ὡς ἡ τῶν Κληρικῶν, τοσοῦτον ἀφωσιωμένη εἰς τὴν κλῆσιν αὐτῆς. Ἐν τῷ Θεολογικῷ των καταρτισμῷ, ἐν τῇ ἐπιδόσει εἰς τὸ κήρυγμα, ἐν τῇ πίστει ἡ γενεὰ τῶν συγχρόνων κληρικῶν τῆς Ἀμερικῆς δύναται νὰ ἐξισωθῇ ἢ καὶ ὑπερτερεῖ κληρικοὺς τοῦ παρελθόντος. Παρὰ ταῦτα ὅμως, παρατηρεῖ, τὸ πρόβλημα τοῦ Κλήρου τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἡ νευροπάθεια, ἡ νοητικὴ ἀσθένεια.

Ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἐν λόγῳ Καθηγητοῦ ἡ δημοσιευθεῖσα τὸν παρελθόντα Αὔγουστον ἐν τῷ πασιγνώστῳ Περιοδικῷ "LIFE" παρουσιάζει εἰκόνα ὄντως ἀξιοπρόσεκτον. Κατὰ τὴν ἀνάλυσιν ταύτην, Κληρικὸς Κογκρεκέσιοναλ, ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς τὰ κατευναστικὰ καταπότια, τὰ ὁποῖα ὠνόμασε «θεόσταλτα». Κληρικὸς Διαμαρτυρόμενος, πασίγνωστος, τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐζήτησε ψυχιατρικὴν βοήθειαν. Βαπτιστὴς Κληρικὸς τῆς Δυτικῆς Βιργινίας ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ σύστασιν τοῦ ψυχιάτρου δέον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Διακονίαν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα. Βαπτιστὴς Κληρικὸς τοῦ Tennessee ηὐτοκτόνησε. Ἐπισκοπιανὸς Κληρικὸς τῆς Φιλαδελφείας κατέστη ἄχρηστος εἰς ἡλικίαν 34 ἐτῶν. Μεθοδιστὴς Κληρικὸς τοῦ Ohio καὶ συνάδελφός του Πρεσβυτεριανός, τῆς ἰδίας πόλεως, ἐζήτησαν ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν καθηκόντων των ἐπ' ἀόριστον. Λουθηρανὸς Κληρικὸς καὶ ἕτερος τῶν Κουακέρων τοῦ Texas ἐπανέλαβον τὰ καθήκοντά των ἐξελθόντες τοῦ ψυχοθεραπευτηρίου. Ὁ διευθύνων τὸ Νοσοκομεῖον Illinois καὶ τὴν ψυχολογικὴν κλινικὴν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Κληρικῶν πρὸς Κλινικὴν Πνευματικὴν προετοιμασίαν καὶ ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῶν συγχρόνων ψυχολογικῶν διαταραχῶν τῆς προσωπικότητος ἐδήλωσεν ὅτι οἱ περισσότεροι μετεκπαιδευόμενοι Κληρικοὶ ἔχουν ἀνάγκην ψυχοθεραπείας.

Ἕτερος μελετητὴς τοῦ ἔργου καὶ τῶν δυσκολιῶν τοῦ Κλήρου, ὁ Κοινωνιολόγος Samuel Blizzard, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας ἀνέλαβε, ἔχων ὑπ' ὄψιν του 680 Προτεστάντας Κληρικούς, ἔρευναν ἐπὶ τῶν ἑξῆς σημείων: α) Ὁ ρόλος τοῦ Κληρικοῦ ὡς τὸν ἐννοεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κληρικὸς καὶ β) Ὁ ρόλος τοῦ Κληρικοῦ ὡς τὸν ἐννοεῖ ὁ Λαός. Εἰς τὴν ἐποχήν μας παρατηρεῖ, ὁ Κληρικὸς θεωρεῖται εἰδικὸς ὄχι εἰς ἕνα ἢ δύο ἀλλ' εἰς ἓξ τομεῖς ἐργασίας.

Ὁ Κληρικὸς εἶναι διευθυντὴς (Administrator) καὶ ὑπεύθυνος ὄχι μόνον διὰ τὴν οἰκονομικὴν εὐεξίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φυσικήν της διατήρησιν καὶ ἐνεργεῖ ὡς γενικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ ἐπόπτης ὅλων ἐκείνων ποὺ συνδέονται μὲ τὸ ἔργον του. Ὡς ὀργανωτὴς εἶναι ὁ σπινθήρ, ὅστις μεταδίδει τὴν φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του εἰς ὅλους τοὺς ὀργανισμοὺς τοὺς συνδεδεμένους μὲ τὴν Κοινότητα καὶ δὴ εἰς τὰ ζητήματα συλλογῆς χρημάτων καὶ τὴν διοργάνωσιν κοινωνικῶν ἑορτῶν ὅπου τὸν ἀναμένουν νὰ πρωτοστατῇ. Ὡς ποιμήν, εἶναι νὰ βοηθήσῃ τὸν καθένα ποὺ ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑπηρεσίας του. Ὡς ἱεροκήρυξ, προετοιμάζει τοὺς λόγους του διὰ τῶν ὁποίων καθοδηγεῖ καὶ διαφωτίζει τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ σχέσει των πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Ὡς ἱερεύς, τελεῖ τὰ μυστήρια καὶ τὰς λοιπὰς τελετάς. Ὡς διδάσκαλος, διευθύνει ὁλόκληρον τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα τῆς ἐνορίας.

Τὸ ζήτημα εἶναι ποίαν ἐκ τῶν ἓξ τούτων φάσεων τοῦ ἔργου τοῦ Κληρικοῦ θεωρεῖ ὁ Λαὸς ὡς σπουδαιοτέραν καὶ ποίαν ὁ Κληρικός. Ἡ ἔρευνα τοῦ Δόκτορος Blizzard ἀποδεικνύει ὅτι διὰ τὸν Λαὸν ἐνέχει τὴν μεγίστην σημασίαν ἡ ἱκανότης καὶ ἐπιτυχία τοῦ Κληρικοῦ ὡς διοργα-

ST. PAUL'S IDEA OF ADOPTION

by Rev. Joseph G. Vasiliou
St. Paul, Minnesota

St. Paul did not try to write a formal, systematic theology. His theological ideas in his letters come out as the result of his efforts to answer the questions which arose in the churches he founded. All of them have a practical aspect, and they have helped in the construction of Christian thinking for all time and for making Christianity hospitable to the gentile world of his time.

And as we should see, St. Paul's theological ideas have practical meaning and application for us Orthodox Christians today because despite the fact that we have this uninterrupted historical continuity with St. Paul and his work and the churches he founded, there are many Orthodox who either do not know of St. Paul's teachings about everyday Christianity or else completely ignore him.

One of these concepts in his teaching is the idea of adoption. This, of course, comes out of the secular idea of adoption such as a childless man's adopting a child, giving his name to him and making it complete heir to his possessions. For all intents and purposes the child is a solid member of the new family now. Moses became the adopted son of Pharoah's daughter and was brought up as a member of the royal family of Egypt. The individual, then, from a sinful person not only becomes a Christian but also attains unto a higher level of spirituality. He becomes a member of the heavenly family. But before we can elaborate on that we need to examine one or two other ideas of St. Paul.

A. Reasons for Adoption

With the introduction of sin into the world by Adam and Eve mankind faced some inevitable consequences. First, the fact that Adam and Eve were expelled from Paradise is one consequence for the first family. But the additional fact is that the whole human race was disinherited from the heavenly and eternal life. In his letter to the Romans, St. Paul is specific about this. In his letter to the Ephesians he said man has become an alien, a foreigner to God, and lost. The second thing that happened is that unregenerate or unpenitent man is in enmity with God. The relationship is not only broken or interrupted, but actually and definitely unfriendly and belligerent. The third consequence is that such a man is under sentence of condemnation that he himself by his own powers cannot annul or escape. And it was because of the love of God for this sinful man and because of the spiritual predicament of man that God decided "in the fulness of time" to send His Son Jesus Christ to mitigate the situation and save man from death.

B. The Redeeming Work of Christ

St. Paul speaks in one of his letters, telling the Christian people to work out their salvation, but we know from his teachings that God took the initiative, as St. John says, to save the world through Jesus Christ because He loved and still loves man. God in His wisdom had provided a period of preparation for this. The moral law among gentiles and the ethical law of the Old Testament dispensation were the instruments of God in the preparatory period of human history, before the advent of Christ. The law was the paidagogos leading in the direction of faith in Christ.

Jesus, the Son of God, humbled Himself, took human form, and was born of a woman in order to participate sinless in human life and enable man to return to God purified. St. Paul was not bothered by any Christological problems about the divinity or the humanity of Jesus or about the virgin birth. Jesus is the Son of God who came to save sinners from death. He saves them by taking the blame upon Himself. He died upon the cross in order to save all men, and anyone who repents of his sins may ask for forgiveness in the name of Jesus and pardon is granted.

Here again St. Paul was not bothered by dialectical questions about the work of Christ — whether it could

---

ωτοῦ καὶ διευθυντοῦ. Ὀλιγωτέραν σημασίαν οποθετεῖ εἰς τὸ ἔργον του ὡς ἱεροκήρυκος, ἱρέως καὶ διδασκάλου. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ὁ Κληρικὸς λίαν δικαίως τοποθετεῖ τὴν ἔμφασιν ἰς τὸν ρόλον τοῦ ἱερέως καὶ ἱεροκήρυκος καὶ ιδασκάλου. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι διαφωνία καὶ σύγχυσις. Διὰ τοῦτο καὶ παρατηρεῖται ἀστάθεια ἰς τὰς σχέσεις ποιμενομένων καὶ ποιμένος παρὰ τὸ γεγουνὸς ὅτι ὁ Κληρικὸς ἐργάζεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν 10 ὥρας καὶ 32 λεπτὰ τὴν ἡμέραν ἐπὶ πτὰ ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Dr. Blizzard ὁ μέσος ὅρος τῆς ἐργασίας τῶν Κληρικῶν εἶναι 82 ὥρας ἑβδομαδιαίως. Ἐκκλησιάσματα πληροφορηθέντα τὰ σχετικὰ μὲ τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν Κληρικῶν των ἐξεπλάγησαν. Διότι ὑπῆρχε καὶ εἰσέτι ὑπάρχει παρὰ πολλοῖς ἡ ἰδέα ὅτι οἱ Κληρικοὶ ἐργάζονται σκληρὰ τὰς Κυριακὰς τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας ἀναπαύονται.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον: ὁ Κληρικὸς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς κρίσεως καὶ τῶν κρουσμάτων νευρασθενείας).

be called propitiatory or substitutionary, or whether God would permit an innocent person to die for another. We can discern in the passage in Galatians 2:20, which may be called the epitome of his Christian thinking, the spring of his whole Theological structure. We listen to him: "I am crucified with Christ; nevertheless I live; yet not I, but Christ liveth in me: and the life which I now live in the flesh I live by the faith of the Son of God who loved me and gave himself for me." That's it. Faith in the Son of God who loved us and gave His life for us. And we also live by that kind of faith, and if our faith has become watered we need to go back to St. Paul and to the Apostolic church to recapture it. No other faith will help us, and no other kind of faith will serve for our trying times. Here I give a story to illustrate what I think of the mediatory work of Jesus:

A boy, 16 or 17 years old, is brought to the Juvenile court for repeated breaking of the law. He is delinquent and his behavior is becoming worse. He is headed by all signs for a bad future of years in reform school and finally in penitentiary. The judge upbraided the boy for his repeated misconduct and of course reminded him of the dire consequences if he persists in this direction of crime. The boy, instead of becoming penitent, became angry and dared the judge to do anything he wanted with him. He didn't care about anything and was afraid of nothing. Among the people sitting and watching the trial was a man, Mr. Brown, who followed the case of this boy with interest. At the end of the judge's lecture and the boy's poorly attempted defense, Mr. Brown stood up and requested permission to speak. The judge readily gave him permission, whereupon he addressed himself to the judge and said, "Your honor, I wish to say something about this boy. He is not a bad boy. Inside of him he is scared and his big talk, well, that's the only defense he can make because he does not know any better. He was brought up in a bad neighborhood and did not have many advantages of moral training. He gets into trouble because he does not know how to live better." When the boy heard the kind words of the good man, and sensed the sympathy and love in his speech, he broke down and cried. He was completely disarmed. Mr. Brown continued: "I believe, your honor, if you would suspend the three year sentence to the reform school and turn him over to me, I will do everything to help him out so he can get back on the path of decent and upright living and moral citizenship." The judge listened and yielded to the request of this good man, suspended the boy's sentence and turned him over to his advocate for rehabilitation. This good man paid the expenses of the trial and made restitution of whatever losses the boy had caused to other people.

What happened here? An entirely innocent and unrelated party enters into the case, prompted by love, and offers to help a boy who was in trouble. Mr. Brown was not obligated to do anything. What he did, he did voluntarily for the good of the boy. In this case the court, society, and moral justice were satisfied simply by this substitutionary plan of the good man.

How right St. Paul is when he says, "I live by faith of the Son of God, who loved me and gave His life for me." Jesus, like Mr. Brown, says to God, "Father, forgive them of their sins, and for my sake suspend their sentence." Or still better, Our Lord may say to God when we repent of our sins, "Father remember their sins no more, and put their names in the Book of Life." How illustrative and how well St. Paul puts it when he considers Jesus the High Priest wh made, once and for all, by His death the sacrifice of Himself for our sins He is the Lamb of God, as St. Joh the Baptist put it; and of course, a every priest knows, that propitiatory work is continued in the church i the Holy Eucharist. Every time th priest conducts the Holy Liturgy h offers the Bloodles Sacrifice, the re enactment of Jesus' death upon th cross for our redemption.

C. The Adoption

But of course going thus far with the story of salvation does not tell the whole story according to St. Paul. There comes a higher level of Christian living. The work of Christ was to abolish the enmity between man and God, and to annul or cancel the sentence. St. Paul goes further by saying that a man does not only have his sins forgiven by faith in Christ but he becomes also a citizen of the Kingdom of God. Man is adopted into the family of God, and enjoys the rights and privileges which the other children enjoy. Ultimately, he shares in the inheritance of the Father's blessings along with the children as is shown, Romans 8: 16,17: "The Spirit itself beareth witness with our spirit that we are the children of God; and if children, then heirs; heirs of God and joint-heirs with Christ, if so be that we suffer with Him that we may be also glorified together."

According to this, then, the Christian has not only come under the grace of God, but also has come into possession of eternal blessings. That is why Jesus at His resurrection calls the disciples his "brethren". The children share in the identity of each other. The Christians share in the identity of Christ. This, of course, leads to holiness, for that is what it means "to live in Christ" or "to put on Christ". This is what St. Paul

(Continued on page 143)

The Religious News Observer

Rev. D. J. Constantelos, *Editor*
Perth Amboy, New Jersey

lican Review of Orthodox Book

he latest book by the V. Rev. Dr. me Cotsonis, Chaplain of the ek Royal Family, "The Place of Laity Within The Organization The Church", was reviewed by Anglican Rev. A. M. Alldrin in British periodical "Christian vs Letter", and concludes as fols: "In the West where we face division between clergy and laity ch grew up in the early middle s, and which even the Reformation not altogether succeed in overing, we can learn much from the trine and history of the Orthodox urch, with its tradition of co-operan between the different orders hin the church".

oing Steady" Condemned

"Going steady" has been a matter discussion lately for some serious gazines (Harper's, America, Mcll's). The tendency is to condemn oing steady" for Junior High hool students. The R. C. periodl "America" concludes a comment follows: "We cannot afford to rget the moral dangers occasioned going steady. R. Catholic authoris have recently emphasized this ct . . . (they) have asked all parents ith special urgency to realize their sponsibility to guide children to a rmal life of maturity. If your ildren are going steady, it's time take a steady look at this problem, d then do something about it."

ritish Opinion on the Cyprus Problem

The influencial British weekly Manchester Guardian" discussing e Cyprus problem concludes an litorial as follows: On the constitional question it would be better the next move came from Britain . And here Ministers must make p their minds that, while Turkey has a right to be consulted, she cannot be allowed to exercise a permanent veto . . . Thus it will be right to insist on the safeguards for the Turkish minority . . . There will have to be firmer assurances than the Government has yet offered about self-determination. Either a fixed term of years must be set, after which a plebiscite will be held, or else some international body will have to be asked to decide.

Armenian Patriarch Elected

Archbishop Tiran Nersoyan, former head of the Armenian Apostolic (Orthodox) Church in the United States has been elected Jerusalem Patriarch of his church. The post had been vacant since the death in 1949 of Patriarch Cyril Israelian.

Stricter Rules for Spanish Clergy

A general tightening up of rules applying to the Roman Catholic clergy of Spain has come into force in the last few days. The country's 30,000 priests have been forbidden to attend soccer games as well as bullfights, moving pictures, theatres and other "modern" public spectacles. A circular of the Primate of Spain Enrique Cardinal Play Deniel, Archbishop of Toledo, published in the official bulletin of the Archbishopric, makes it clear that the newly reiterated norms for priests' public behavior apply not only to the See of Toledo but to all Spain.

Contemporary Bibliography About St. Paul

Our Archdiocese, acting wisely, has set aside the last week of June as St. Paul's Week. And rightly so, for we owe him so much. Our Lord Jesus Christ and St. Paul stand side by side as first and second. From the historical standpoint Christ appears as the One (Rom. 5, 17-19, A Corinth. 8,6) and St. Paul as the first after the One.

Following are some good books about St. Paul published in recent years:

Paul. A Study in Social and Religious History by Adolf Deissman
Harper Torchbooks, 1957

The Meaning of Paul for Today by C. H. Dodd
Living Age Books, Meridian Books 1957

Paul, by Edgar J. Goodspeed
John C. Winston Co., 1947

Paul, by Martin Diebelius & Werner Kimmel
Westminister Press, 1953

Paul for Everyone by Chester W. Quimby
Macmillan, 1944

The Cities of St. Paul by Sir William Ramsay
Baker Book House, 1949

From Jesus to Paul by J. Klausner
Humanities Press, 1956

St. Paul's Journeys in the Greek Orient
Philosophical Libr. Press, 1956

Last Apostle by Mary Eleanor
Bruce Pub., 1956

Paul's Life and Letters by S. B. Sperry
Bookcraft Co., 1955

Pauline View of Man by W. D. Stacey
St. Martins, 1956

Paul's Use of the Old Testament by E.E. Ellis
Clarke, Irwin, 1957

Paul, Christian and World Traveler (students book) by R. Henderlite
John Knox Press, 1957

Paul Before the Areopagus by N. B. Stonehouse
Eerdmans, 1957

St. Paul, The Apostle of the Gentiles by J. Perez de Urbel
Newman Press, 1956

BOOKS AND YOU

REV. DEAN TIMOTHY ANDREWS, Editor
Librarian, Greek Theological Institute
Brookline, Mass.

Bishop Athenagoras Kokkinakis and J. Francis Cardinal McIntyre, Contemporary Eastern Orthodox and Roman Catholic Communications: Correspondence in English and Greek. Saint Photius: Greek Orthodox Ministerial Association: San Francisco, 1957. Pp. 64. Paper.

This exchange of letters between His Grace, Bishop Athenagoras of Elaia, when he was Greek Orthodox Bishop of the Fourth Diocese (Western states) and His Eminence, J. Francis Cardinal McIntyre, Roman Catholic Archbishop of Los Angeles, California, on the occasion of the Nine Hundredth Anniversary of the Schism of the two Churches in 1954 now appears in compact form, beautifully printed on fine paper in the original English version and with a Greek translation of the entire correspondence. Some of this correspondence had already been published in English, namely, Bishop Athenagoras' letter of Thanksgiving Day 1954 to His Eminence, Cardinal McIntyre (See *Greek Orthodox Theological Review*, vol. I, No. 2, March 1955, pp. 99-117). However, this is the first time that the *entire* correspondence appears in published form in English (pp. 4-31) and in Greek translation (pp. 36-63). Page 32 features a photograph of His Grace, Bishop Athenagoras, taken with Bishop Fulton J. Sheen and Francis Cardinal McIntyre in Los Angeles. There is an introductory note in English (p. 3) and Greek (p. 35) by the Very Reverend Anthony Kosturos, President of the Council of Greek Orthodox Clergy of the Fourth Diocese "Saint Photius", explaining the reason why publication of this correspondence was undertaken.

Correspondence between Roman Catholic and Orthodox prelates is so rare that every Christian should examine this publication with great care. The main differences between the two Churches are carefully discussed in the light of Bishop Athenagoras' challenge to the Roman Catholic Church to "... assume the initiative of inviting all Christians for a 'Koinonia' of cooperation in love and brotherliness in defending our Christian heritage, threatened today by the organized forces of atheistic Communism". (p. 8) The Fourth Diocese Greek Orthodox Ministerial Association "Saint Photius" is to be commended for publishing this important correspondence and Bishop Athenagoras is to be congratulated for his initiative in bringing about this correspondence in the spirit of true Christian *agape* and for his excellent stating of the position of the Orthodox Church in cogent and concise form, well substantiated by citations from ecclesiastical authorities, both Eastern and Western. Cardinal McIntyre's responses should be carefully examined for an estimation of the true position of Rome.

Greek Orthodox Yearbook 1957. New York: Greek Archdiocese of North and South America, 1957. Pp. 332. $1.00.

The official yearbook of the Greek Archdiocese of North and South America should be in the hands of every Greek Orthodox Christian. It is much more than just a yearbook. This compact volume is packed full with valuable and useful information about the Greek Orthodox Church both here in the United States and abroad. It is, in effect, a reference book, a pocket size encyclopedia that contains facts and figures about the Orthodox Church, explanations of various services and terms, instructions for weddings, baptisms, funerals, memorials, and divorces, prayers, the Divine Liturgies of Saints John Chrysostom and Basil the Great, the Epistle and Gospel readings for every Sunday of the current year, a biography of His Holiness, Patriarch Athenagoras, a list of the Ecumenical Patriarchs, lists of the Heads of the various branches of the Greek Orthodox Church throughout the world, a detailed list of the Departments of the Greek Archdiocese of North and South America, a list of the chaplains of the Eastern Orthodox Church in the Armed Forces of the United States, and countless other interesting and useful items of information. The *Greek Orthodox Yearbook 1957* makes extensive use of both the English and Greek languages, thus making its contents doubly available for use.

John E. Rexine
Brandeis University

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ. Ὑπὸ A. ISAMBERT. Μετάφρασις Μ. Β. Κωτσοπούλου. Ἔκδοσις τοῦ Ἰνστιτούλου «Ψυχολογία καὶ Ζωή». Σχῆμα 8ον. Σελ. 322. Ἀθῆναι Ἑλλάς.

Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον εἶναι ὁ τρίτος τόμος τοῦ ἔργου «Ὁδηγὸς γιὰ τοὺς γονεῖς», τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Λαρούς. Ὁ «Ὁδηγὸς γιὰ τοὺς γονεῖς» ἀποτελεῖ τὸ καταστάλαγμα τῆς πείρας καὶ τῶν πορισμάτων παιδιάτρων, ψυχιάτρων, ψυχολόγων καὶ παιδαγωγῶν συμβούλων τῆς Σχολῆς Γονέων καὶ Παιδαγωγῶν εἰς τὸ Παρίσι.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ τοῦ τρίτου μέρους τοῦ βιβλίου «Ὁδηγὸς γιὰ τοὺς γονεῖς» παραδίδεται εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς παιδαγωγοὺς ἕνα συγχρονισμένον καὶ πλῆρες βοήθημα, ποὺ καλύπτει ὅλα τὰ στάδια τῆς παιδικῆς ἐξελίξεως ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι καὶ τῆς ἐφηβείας.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—Τὴν 11ην—12ην Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὴν κοινότητα PROVIDENCE, R. I., καὶ ἐτέλεσεν τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς. Ὡμίλησεν καταλλήλως πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἤκουσε τὰ προβλήματα τῆς κοινότητος.

—Τὴν 13ην Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος ἔδωκεν διάλεξιν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Νέας Ὑόρκης ἐπὶ τοῦ θέματος «SOME ASPECTS OF THE GREEK ORTHODOX CHURCH». Ἡ διάλεξις αὕτη ἦτο ἡ πρώτη εἰς σειρὰν διαλέξεων, τὰς ὁποίας διοργανώνει τὸ τμῆμα Νεολαίας τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τῆς διαλέξεως προηγήθη ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ τὴν ὁποίαν ἔψαλαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς G.O.Y.A., ποὺ παρευρέθησαν εἰς τὴν διάλεξιν αὐτήν. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐτελείωσεν ὡς ἑξῆς τὴν διάλεξίν του:

"The Greek Orthodox Church, actuated with the aforsaid principles of Christian love and mutual understanding, is always willing to be on friendly relations with all the other Churches... In all our service, and especially when we celebrate the Holy Liturgy we pray "for the peace of all the world... and the reunion of all the Churches", because we always have in our minds the last prayer on earth of the Saviour of the world: "neither pray I for these alone, but for them also which shall believe on me through their word; that they all may be one; as thou Father, art in me, and I thee, that they also may be one in us; that the world may believe that thou hast sent me... that they may be one, even as we are one".

—"Ἐλαβεν χώραν ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡ ὁρκωμοσία τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ νεοσυσταθέντος Συνδέσμου Πτυχιούχων Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων καὶ Ἰσοτίμων Σχολῶν.

—Τὴν 17ην Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος προήδρευσεν τῆς ἐπὶ τοῦ Γηροκομείου Ἐπιτροπῆς.

—Τὴν 18ην Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς MONTREAL, CANADA, πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς συνεχῶς αὐξανομένης εἰς ἀριθμὸν μελῶν κοινότητος Μοντρεάλης. Ἐτέλεσεν τὸν ἑσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσ. Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου αὐτοῦ Νικολάου Σαλάμη καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου. Ὁ Σεβασμιώτατος ὡμίλησεν καταλλήλως εἰς τὸ πυκνότατον Ἐκκλησίασμα. Κατὰ τὴν ὁμιλίαν του συνεχάρη τὴν Κοινότητα διὰ τὴν ἀπόφασίν της νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ δεύτερον Κοινοτικὸν Ναόν, λόγῳ ἀνεπαρκείας τοῦ ἐν χρήσει τοιούτου.

—Τὴν 26ην Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου κ. Νεοφύτου μετέβη εἰς τὴν Κοινότητα STAMFORD, CONN., ἐτέλεσεν τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον.

—Προσεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι καὶ οἱ Ἐντιμότατοι Πρόεδροι τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Κοινοτήτων Μείζονος Νέας Ὑόρκης καὶ Νέας Ἰερσέης εἰς σύσκεψιν διὰ τὴν 4ην Ἰουνίου, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν ASBURY PARK, N. J., τελεσθησομένην τὴν Κυριακὴν 22αν Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. Τὸ ἔτος τοῦτο ἡ ἑορτὴ καὶ πανήγυρις αὐτὴ θὰ λάβῃ μεγαλυτέραν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπισημότητα, λόγῳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς εἰκοσαετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ θὰ διατεθοῦν αἱ πρόσοδοι.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν, μετὰ τελικὴν ψήφισιν τοῦ σχετικοῦ καταστατικοῦ, ἡ ἀπόφασις τῆς τελευταίας Κληρικολαϊκῆς συνελεύσεως περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Συντάξεως Ἐκπαιδευτικῶν. Ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν καταρτίζεται ἡ Διοίκησίς του, ἥτις θὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἀμέσου ἀντιμετωπίσεως τῶν ζητημάτων τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ.

—Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου, συνιστᾷ, ὅπως αἱ κοινότητες ἐπιδείξουν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ Ταμείου Συντάξεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ ὅπως ἐνισχύσουν τοῦτο ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς. Σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου, κάθε κοινότης καταβάλλει ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ της ἐτησίως εἰς αὐτὸ εἴκοσι δολλάρια δι' ἕκαστον ἐκ τῶν διδασκάλων ποὺ ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

—Ὁ διαγωνισμὸς Ἑλληνομαθείας τῆς ΓΚΑΠΑ ἀπέδωσε ὅλως ἱκανοποιητικὰ ἀποτέλεσματα. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος μαθηταὶ ἐξ ἑκατὸν περίπου σχολείων. Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὸν Γραμματέα τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων αἰδ. Χρι. Πάππαν ἐβράβευσε Τριάκοντα μαθητὰς καὶ μαθητρίας.

—Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους οἱ κατὰ Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν Διδασκαλικοὶ Σύλλογοι συνῆλθον εἰς εἰδικὰ συνέδρια πρὸς μελέτην τῶν διαφόρων ζητημάτων καὶ ἀνάδειξιν τῶν νέων Διοικητικῶν Συμβουλίων. Πρόεδρος τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου τῆς 6ης Περιφερείας ἐξελέγη ὁ κ. Ἀναστάσιος Σουρλᾶς Πρόεδρος τῆς 3ης Ἐπισκοπ. Περιφ. ὁ κ. Σεραφεὶμ Γκόρας.

—Αἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, αἱ ὁποῖαι ἔτυχον διπλώματος καὶ αἱ ὁποῖαι δικαιοῦνται νὰ διδάξουν εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς δι-

καιοδοσίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εἶναι αἱ ἑξῆς:

Βασιλάκου Ἀφροδίτη, Βιάνη Μαρία, Γιαννοπούλου Φωτεινή, Καλούτση Μαρία, Καραντώνη Χριστίνα, Μαθιουδάκη Βαρβάρα, Παπανικολάου Εὐφροσύνη, Πέρρου Ἐλευθερία, Σπυροπούλου Αἰκατερίνη, Γιωβάνη Ἑλένη.

—Ἱδρύθη ἐν Ἑλλάδα ὑπὸ ἐπιστημόνων Ἐκπαιδευτικῶν — Μελῶν τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, Διευθυντῶν Ὑπουργείου Παιδείας, Διευθυντῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίων, Γεν. Ἐπιθεωρητῶν Ἐκπαιδεύσεως κ.τ.λ. — Ἑλληνικὴ Παιδαγωγικὴ Ἑταιρία. Μεταξὺ τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν εἶναι καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Παιδείας καὶ Ἕλλην. Γραμμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Ἡ τρίτη διάλεξις τῆς Ἑλλην. Ὀρθοδόξου Νεολαίας Μείζονος Νέας Ὑόρκης ἐδόθη ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Ἐξάρχου τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρώας Εὐρώπης κ. Ἀθηναγόρα μὲ θέμα: «Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Εὐρώπῃ».

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

—Τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου, 1ης Ἰουνίου, ἐγένετο εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς ὁ καθιερωμένος πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς πρὸς τιμὴν τῶν τελειοδιδάκτων τῆς Σχολῆς. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου μὲ θέμα «Ἡ Κοινωνικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας». Ἀκολούθως προσεφώνησε τὴν τάξιν τῶν τελειοδιδάκτων ὁ Σχολάρχης Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ ἀντεφώνησε ἐκπρόσωπος τῆς τάξεως, ὁ ὁποῖος καὶ παρέδωκε τὸ συμβολικὸν φῶς πρὸς ἀντιπρόσωπον τῆς προσεχοῦς τάξεως τελειοφοίτων. Τὴν ὡραίαν τελετὴν ἔκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ δι' ἐμπνευσμένων νουθεσιῶν πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας.

—Τὴν Κυριακήν, 2ᾳ Ἰουνίου, καὶ ὥραν 2:30 μ.μ. ἐτελέσθησαν αἱ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων ἐξετάσεις τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπ. Θυατείρων καὶ Ἔξαρχος Δυτικῆς καὶ Κεντρώας Εὐρώπης κ. Ἀθηναγόρας, Ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Ἐξοχ. κ. Γ. Μελᾶς, ὁ ἐντιμ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Βοστώνῃ κ. Καλαμίδας, Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κ. Ξ. Διαμαντόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου κ. Φ. Ἐμμανουήλ, καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Χάρβαρδ, Βοστώνης, Γιὰλ καὶ τῆς Φαρμακευτικῆς Σχολῆς Νέας Ἀγγλίας, ἡ τάξις τῶν ἀποφοίτων τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ πλῆθος κόσμου.

—Τὴν καθιερωμένην προσφώνησιν τοῦ Σχολάρχου, Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα, ἠκολούθησεν ὁμιλία εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ ἐπισήμου ὁμιλητοῦ τῆς ἡμέρας Σεβασμιωτάτου κ. Μιχαήλ, ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἡ Ἱερωσύνη ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου». Ὡμίλησαν ἐπίσης ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Ἔξαρχος Δυτικῆς καὶ Κεντρώας Εὐρώπης κ. Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Μελᾶς.

—Πτυχίον τοῦ Προλύτου τῶν Θεολογικῶν Σπουδῶν ἐπεδόθη εἰς τοὺς κάτωθι: Βενέτον Γεώργιον, Γεωργαρουδάκην Ἀνδρέαν, Δραγώναν Διονύσιον, Εὐθυμίου Μιλτιάδην, Ἱερολ. Ἠλιάδην Κωνσταντῖνον, Κούτουλαν Ἰωάννην, Μακρῆν Παναγιώτην, Μακρῆν Σπυρίδωνα, Μαγουλιᾶν Νικόλαον, Μονιὸν Κωνσταντῖνον, Νάτσην Σταῦρον, Παλάσην Νικήταν, Τσελεπώνην Θεόδωρον, Στεφανίδην Γεώργιον.

—Τὸν τίτλον τοῦ Προλύτου τῶν θεολογικῶν Σπουδῶν ἔλαβον κατόπιν συμπληρώσεως τῶν σπουδῶν των καὶ οἱ κατωτέρω ἀπόφοιτοι παλαιοτέρων ἐτῶν: Αἰδεσιμώτατοι: Ἀνδρέου Κωνσταντῖνος, Κωστοῦρος Ἀντώνιος, Μισυρᾶς Ἀνδρέας, Οἰκονόμου Σπυρίδων, Ρεμοῦνδος Πέτρος, Ρεξίνης Παναγιώτης, Χάρακας Στυλιανός.

—Διὰ πρώτην φορὰν τὸ ἔτος τοῦτο ἐπεδόθη τὸ Δίπλωμα τοῦ Προλύτου τῆς Θεολογίας (B. D.). Τὸ ἔλαβον οἱ ἑξῆς: Αἰδεσιμώτατοι: Ἀθανασίου Ἀθανάσιος, Καλογεράκης Χριστόδουλος, Νικολόπουλος Νικόλαος, Παπαχρήστου Δημήτριος. Καὶ οἱ: Βέλλιος Κωνσταντῖνος, Καββάδας Δημήτριος Μπεμπῆς Γεώργιος.

—Ἡ Σύγκλητος τῶν καθηγητῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ὅρων, ἔκρινεν ἀξίους βραβείων τοὺς ἑξῆς φοιτητάς: Στεφανίδην Γεώργιον, Χρονόπουλον Ἰωάννην, Ἱερολογ. Ἠλιάδην Κωνσταντῖνον, Εὐθυμίου Μιλτιάδην, Τσελεπώνην Θεόδωρον καὶ Κούτουλαν Ἰωάννην, Βρυώνην Ἀλέξανδρον καὶ Σταύρου Σταῦρον, Βασιλάκη Ἐμμανουήλ, Παλάσην Νικήταν, Λαλιμπερτὲ Ἰάκωβον, Γεωργαρουδάκην Ἀνδρέαν, Αἰδεσ. Καραχάλιον Ἀνδρέαν, Ρίζον Παναγιώτην, Θεοφιλόπουλον Σταῦρον, Τσάμπραν Παναγιώτην καὶ Σαραβέλαν Κυριάκον.

—Προσεφέρθησαν ὑπὸ διαφόρων δωρητῶν σοβαρὰ χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέου κτιρίου στεγάσεως τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σχολῆς καὶ νέων τάξεων διδασκαλίας, ἐγένετο δὲ ἡ τελετὴ τῆς ἐκσκαφῆς τῶν νέων κτιρίων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τῶν κυριωτέρων δωρητῶν τῆς Σχολῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχής. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν συνετέλεσεν ὁ θαυμάσιος καιρὸς καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἤδη παράδοσιν, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπὸ ἐτῶν ἤδη περιλαμβάνει παραστάσεις ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον δραματολόγιον ὡς καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὰς νεωτέρας Ἑλληνικὰς ἱστορικὰς περιόδους.

Οἱ προσελθόντες ὁμογενεῖς ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ τὰς τέσσαρας χιλιάδας.

Μεταξὺ τῶ παρευρεθέντων εἰς τὴν μεγάλην καὶ μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδος της αὐτὴν συγκέντρωσιν ἦσαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Κος Μιχαήλ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Ἔξαρχος Δυτικῆς καὶ Κεντρώας Εὐρώπης Κος Ἀθηναγόρας, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Κα Γ. Μελᾶ, ὁ Πρόξενος κ. Βελισσαρόπουλος μετὰ τῆς Κυρίας του, ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου, τῶν Σωματείων καὶ τῶν Κοινοτήτων, πλεῖστοι ἐκ τῶ ἀνθρώπων τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ γενικῶς ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν τάξεων τῆς ὁμογενείας.

ο πρόγραμμα ἤρχισε μὲ τὴν καωμένην δέησιν. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ητικὴ χορῳδία διευθυνομένη ἀπὸ διακεκριμένον καθηγητὴν τῆς σικῆς κ. Ἀ. Μέλλον ἐτραγούδησε οχα πολύφωνα ἄσματα.

Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Ξεν. μαντόπουλος ὡμίλησεν καταλλήδιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἱδρύμαδιὰ τὰ ἐπιτευχθέντα θετικώτατα τελέσματα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς σχολικῆς σεως καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ νασίου Θηλέων, τὸ ὁποῖον βαχίως ὁλοκληροῦται εἰς πλήρες νάσιον. Πρὸς τούτοις ἐξῆρε τὰς γκας τῆς Σχολῆς, μεταξὺ τῶν ὁων ἡ ἀπόκτησις νέου σχολικοῦ οίου κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. ετὰ τὴν λογοδοσίαν ἔγινε ἡ ἀπὸ ἡ τῶν διπλωμάτων εἰς τὰς τεοφοίτους τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολνίου ὡς καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βρατων. Αἱ ἀποφοιτήσασαι εἶναι αἱ ἰς: Βασιλάκου Ἀφροδίτη, Βιάνη ρία, Γιαννοπούλου Φωτεινή, Γιωνη Ἑλένη, Καλούτση Μαρία, Καντώνη Χριστίνα, Μαθιουδάκη Μα, Παπανικολάου Εὐφροσύνη, Πέ Ἐλευθερία, Σπυροπούλου Αἰκαίνη.

Αἱ βραβευθεῖσαι εἶναι αἱ ἑξῆς: πανικολάου Εὐφροσύνη, Κωνσταν́δου Εὐαγγελία, Πέρου Ἐλευθεκ, Σπυροπούλου Αἰκατερίνη, Γιανπούλου Φωτεινή, Γεωργοπούλου ρυφαλλιά, Κοτσιμοπούλου Εὐγεκ.

Ἐγένετο ἐπίσης ἡ ἀπονομὴ ἀπολυρίων εἰς τὰς μαθητρίας τοῦ Δημοκοῦ Σχολείου καὶ ἡ βράβευσις τῶν λυτέρων ἐκ τούτων.

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προγράατος, τὸ καλλιτεχνικόν, ἦτο ὅλως ιβλητικὸν καὶ ἐνεποίησε θαυμασίαν τύπωσιν. Ἡ ὀργάνωσίς του ὀφείλε κυρίως εἰς τὸν γνωστὸν χορογράον κ. Βάσον Κανέλλον, βοηθούμενον τὸ τῆς ἐκλεκτῆς καλλιτέχνιδος κόης του Τανάγρας. Τὸ πρόγραμμα οιξε μὲ τὸν Δελφικὸν Πρόλογον, στις περιελάμβανε λατρευτικὰς σκηκς καὶ διθυραμβικοὺς χοροὺς τῆς ρχαίας Ἑλλάδος. Ἐν συνεχείᾳ ἐθη ἡ παράστασις τῆς Βας Πράξες τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σοφολέους, «Ἀντιγόνη». Εἰς τὸ πρόγραμα συμπεριελήφθησαν καὶ Ἑλληνικοὶ ροί. Τέλος αἱ μαθήτριαι τῆς Παικῆς Στέγης ἔψαλαν δύο θαυμάσια κκλησιαστικὰ τροπάρια.

Ἐκ μέρους τῆς Ἐφορείας τοῦ ἱδρύματος ὡμίλησεν ὁ κ. Προδρομίδης. Ὡμίλησαν ἐπίσης ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Μελᾶς, ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, ὅστις συνεχάρη τὴν διεύθυνσιν, τοὺς διδάκοντας καὶ διδασκομένους, καθὼς καὶ ὅλον τὸ προσωπικὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἑορτῆς καὶ τὴν καταβαλλομένην ὑπὸ τούτων ἐργασίαν διὰ τὴν πρόοδον τῆς Σχολῆς καὶ ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Δυτικῆς καὶ Ἔξαρχος Κεντρώας Εὐρώπης κ. Ἀθηναγόρας.

Οἱ προσελθόντες ὁμογενεῖς ἐπεσκέφθησαν τὰ διάφορα τμήματα τῆς Σχολῆς καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἱκανοποίησίν των διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ καθαριότητα. Ἐπεσκέφθησαν ἐπίσης τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐξ Ἀθηνῶν Καλλιτέχνιδος Νίτσας Θεολόγου, ἥτις ἐξέθεσε ἐκλεκτοὺς ζωγραφικοὺς πίνακάς της.

ΚΑΤΗΧΗΤΗΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

—Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὴν ἀπὸ 20 Μαρτίου ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, διὰ τῆς ὁποίας ἐγνωστοποιεῖτο ὅτι θὰ λειτουργήσῃ καὶ ἐφέτος Κατηχητικὸν Φροντιστήριον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἁγίου Βασιλείου ἀπὸ τῆς 30ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 14ης Ἰουλίου, τὸ Κατηχητικὸν Γραφεῖον ἐκοινοποίησε περὶ τὰ μέσα Μαΐου λεπτομερὲς πρόγραμμα τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς ὅλας τὰς Κοινότητάς μας. Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνουν εἰς τὸ Κατηχητικὸν Γραφεῖον αἱ αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ φοιτήσουν εἰς τὸ Φροντιστήριον. Ὅπως τονίζει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Γραφείου εἰς τὴν συνοδευτικὴν ἐπιστολήν του: «Διὰ τὰς Κατηχητρίας μας ἡ περίοδος τῆς παρακολουθήσεως τοῦ Φροντιστηρίου ἀποτελεῖ βίωμα ἀλησμόνητον. Αἱ φυσικαὶ καλλοναὶ τοῦ κτήματος τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς κοιλάδος τοῦ HUDSON, ὁ λίαν ἐνδιαφέρων κύκλος τῶν μαθημάτων καὶ διαλέξεων, τὸ πρόγραμμα ψυχαγωγίας καὶ ἐκδρομῶν, ἡ γνωριμία μὲ νέα πρόσωπα καὶ ἡ θερμὴ καὶ γεμάτη πνευματικότητα ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἐπικρατεῖ, καθιστοῦν τὸ Φροντιστήριον τοῦτο πραγματικὴν πανδαισίαν, ποὺ πλουτίζει τὴν σκέψιν, ἀνυψώνει τὴν καρδιά, τονώνει τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀφήνει ἴχνη ἀνεξίτηλα».

Χρέος, ἀλλὰ καὶ συμφέρον τόσον τῶν Κοινοτήτων μας καὶ τῶν ἡγετῶν των, ὅσον καὶ τῶν κατηχητριῶν μας εἶναι νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ προαγάγουν τὸ ἔργον τῶν Κατηχητικῶν των Σχολείων, εἰς τὸ ὁποῖον στηρίζεται αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνορθοδοξίας εἰς τὴν χώραν αὐτήν.

—Ἐπερατώθη ἡ ἀνατύπωσις τοῦ βοηθήματος «Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου» κατόπιν ἐλαφρᾶς ἀναθεωρήσεως. Εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν περιλαμβάνονται μερικὰ νέα κεφάλαια, ὅπως «οἱ τόποι λατρείας τῶν πρώτων Χριστιανῶν» καὶ «Οἱ ρυθμοὶ τῶν Χριστιανικῶν Ναῶν», κατεβλήθη δὲ προσπάθεια νὰ γίνῃ κάθε δυνατὴ ἁπλοποίησις καὶ ἡ ἔκδοσις νὰ καταστῇ περισσότερον ἄνετος. Ἐν συνεχείᾳ ἑτοιμάζεται σύντομος ὁδηγὸς διὰ τοὺς διδάσκοντας καὶ WORK BOOK διὰ τοὺς μαθητάς.

—Ὑπὸ τὰ πιεστήρια εὑρίσκονται ἐπίσης δύο νέα βοηθήματα:
1. «Ἡ Θεία Λειτουργία σὲ Εἰκόνες», τοῦ ὁποίου συγγραφεύς εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ. Εἰς τὸ βοήθημα τοῦτο αἰσθητοποιοῦνται μὲ σχετικὰς εἰκόνας τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐπεξηγοῦνται ταῦτα κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ εὔληπτον, μετὰ δὲ τὴν ἐπεξήγησιν ἀκολουθεῖ σύντομος προσευχή, κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν. Τὸ βοήθημα τοῦτο προορίζεται διὰ μικρὰ παιδιά, εἶναι δυνατὸν ὅμως νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ εἰς μεγαλυτέρας ἡλικίας.
2. «Τὸ σπίτι τοῦ Χριστοῦ». Τὸ βοήθημα τοῦτο, συντεταγμένον κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ νέου Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος, προορίζεται διὰ παιδιὰ τοῦ τμήματος Ἀρχαρίων, 4—5 ἐτῶν. Προσεχῶς θὰ ἀκολουθήσῃ ἀνακοίνωσις καὶ δι' ἄλλα βοηθήματα, τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ ἐκδοθοῦν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Εἰς τὴν σελ. 113 τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ» τοῦ μηνὸς Μαΐου ἀνεγράφη ἐκ παραδρομῆς ὅτι: «... ὅταν ὁ Ἄρειος συνέθεσεν ἄσματα βλάσφημα εἰς βιβλίον του ὀνομαζόμενον «Θάλεια» μὲ μουσικὴν θεατρικὴν καὶ ἄσεμνον ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος συνέγραψεν ἀμέσως ἕτερον βιβλίον...» Τὸ μέρος αὐτὸ δέον ὅπως ἀναγνωσθῇ ὡς ἑξῆς: «Λέγεται ὅτι ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος συνέθεσεν σεμνὸν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀντιθάλεια», εἰς ἀντίδρασιν τῶν ἀσέμνων καὶ βλασφήμων ἀσμάτων τοῦ Ἀρείου. Δυστυχῶς σήμερον δὲν σώζεται τοῦτο».

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS
2221 UTICA AVENUE
BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

WE EXECUTE ORDERS BY MAIL
— WHEREVER YOU ARE —

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

LY TRINITY 307 So. 19th Street
LY CROSS 725 No. 25th Street
r. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ivine Liturgy and Sunday School 10:30
M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

ANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
sv. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
vine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
nday School 9:00—10:30 A.M.
eek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
v. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ivine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
nday School 9:00—10.00 A.M.
reek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8032
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

(Continued from page 136)

eans when he says in Philippians, Let this mind be in you which was lso in Christ Jesus". When the Chris-an advances to the point of being child of God, he acts and behaves n his daily life as an imitator of Christ. Not only his mind, but also is heart, his soul, his tongue, and is lips, as well as feet and hands espond to the impulses from Christ.

). The Practical Aspects of this Idea

St. Paul lived by the faith he pro-essed. "Christ liveth in me", he said. Then again, to the Corinthians he aid, "I mold, or beat, my body down est after I have preached to others, myself should be a castaway". He neans that he was like a wrestler or boxer constantly exercising in Christian faith and Christian forti-ude in order to maintain his Chris-ian integrity and holiness. How does hat apply to us? Can we ever be ecure permanently in our spiritual ttainment? Can we arrive at per-fection and striving anymore?

Suppose a man was baptized and confirmed as a small child, and suppose further that such a man had all the advantages of Christian nurture and at the age of sixteen or seventeen is aware of full possession of the Christian salvation and heritage. Let us say he knows he is a child of God. But let us suppose that such a man either has yielded or fallen a victim to venial sin and still has no sense of remorse. What is the religious status of such a man before God? Is he disinherited, or at enmity with God, or is he still a child of God? He certainly is in enmity with God and the grace of God may or may not be upon him. It all depends on the enormity of the sin and the attitude of the sinner. Such a man is in great danger but he can reclaim what he has lost by turning to Jesus and asking for forgiveness.. And this is where the sacrament of the confession plays its important role. The man repents, confesses his sins, makes whatever restitution is needed, and Jesus Christ takes care of the rest. He becomes a child of God again and an heir.

As a priest I cannot help but reflect with some sorrow how many people in the church of Christ today live under the misguided assumption that they are children of God simply because they have been baptized and confirmed when they were children, and because they have their names on the church roll; yet these same people never approach either confession or Holy Communion. There are baptized Christians who do not only refuse to participate in the sacramental life of the church but also live in gross contradiction to all the church stands for, and to the teachings of Our Lord. The real Christian, the adopted son of God, will do as St. Paul says of himself, "I go about placarding Christ."

Let us, then, endeavor in our daily lives to recapture this spirit of sonship which St. Paul so lucidly preaches, and let us "look to Jesus who is the author and finisher of our faith".

«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν Ἐνεδύσασθε».

ΕΚΔΡΟΜΑΙ
ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ 1957
ΜΕ ΤΟ
Υ)Π "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ"

†ΠΑΓΚΡΗΤΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ..... Ἰουλίου 11

ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ..... Ἰουλίου 11

††AMERICAN FOUNDATION FOR GREECE .. Αὐγούστου 4

††ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ . Αὐγούστου 4

† Ἀποβίβασις εἰς Χανιὰ (Κρήτης).
†† Ἔκτακτος προσέγγισις εἰς Τῆνον.

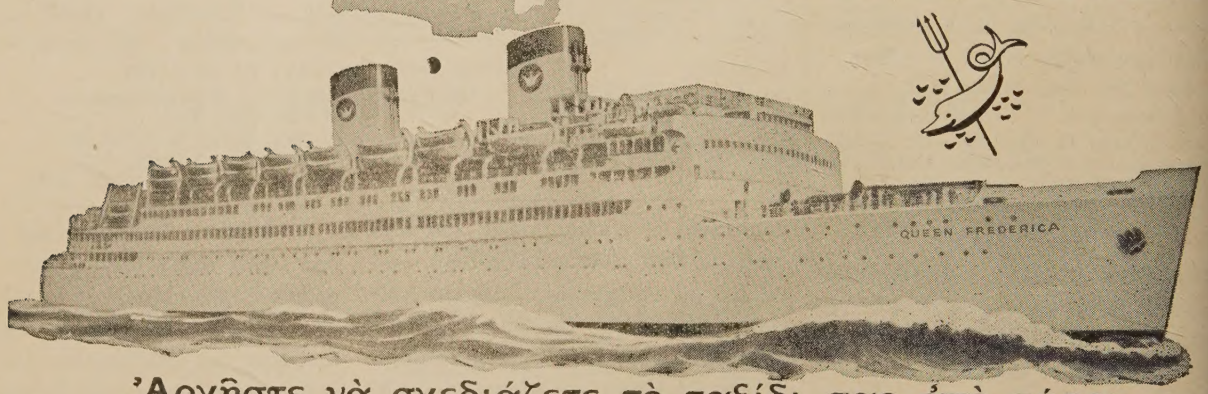

Ἀρχῆστε νὰ σχεδιάζετε τὸ ταξίδι σας ἀπὸ τώρα...

ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ

★ Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ συνεισφορὰ τοῦ ὑπερωκεανείου εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ποὺ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως στὴν Ἑλλάδα, αἱ ἀνέσεις, ἡ ΑΠΛΟΧΩΡΙΑ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ τοῦ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ», ἐξετιμήθησαν ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὀργανώσεις ὑπεστήριξαν καὶ ὑποστηρίζουν τὸ Ἐθνικόν μας ὑπερωκεάνειον.

★ Τὸ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» ἐνεκαινίασε τὸ 1957 ὑπὸ τοὺς καλυτέρους οἰωνούς, ἀναχωρῆσαν διὰ Πειραιὰ μὲ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐπιβατῶν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὑπερωκεάνεια τῆς γραμμῆς. Αἱ νεοκατασκευασθεῖσαι δὲ ὑπερπολυτελεῖς καμπίναι μὲ FACILITIES ἐπιτρέπουν εἰς 400 περίπου ἐπιβάτας ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ θέσεως νὰ χρησιμοποιοῦν καμπίνας μὲ ἰδιαιτέραν τουαλέττα μετὰ ΛΟΥΤΡΟΥ.

★ Ὅσοι ὁμογενεῖς θὰ βρεθοῦν στὴν Ἑλλάδα τὸ φετεινὸ καλοκαίρι θὰ χαροῦν τὰ ΦΕΣΤΙΒΑΛ τῆς ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ καὶ τῶν ΑΘΗΝΩΝ, μὲ τὸ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, τὸν ΝΙΚΟ ΜΟΣΧΟΝΑ, τὴν ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ, τὴν ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΝ ΟΡΧΗΣΤΡΑΝ ΜΙΝΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, τὴν ΟΠΕΡΑ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ καὶ ἄλλα.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ...
ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ ΣΤΗΝ ΤΗΝΟ...
ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Κατ' εὐθείαν ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ-ΤΗΝΟΣ-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἄφιξις στὴν Τῆνο στὰς 7 τὸ πρωῒ τῆς 15ης Αὐγούστου. Παρακλούθησις τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς λειτανίας τῆς θαυματουργῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας. Ἀναχώρησις ἀπὸ τὴν Τῆνον στὶς 2:30 τὸ ἀπόγευμα. Ἄφιξις εἰς Πειραιὰ τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας.

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ 42 Broadway, New York 4, N. Y.